

Modře označené štítky znamenají, že není zaplacené předplatné! Předplatné na jeden rok je 31,42 + 1,58 (HST) = 33 kan. dolarů Cena 2,85 + 0,15 (HST) = 3,00 dolary.	Agreement # 40005374/ Registration # 09089		Telefon: 416/530-4222
	Datum, dokdy jsou noviny předplaceny, je v pravém horním rohu štítku! ISSN 1186-9283 (Print) ISSN 1923-1784 (Online)	JTime Committed Á délai convenu	
Praha: 222-261-811 E-mail: abe@zpravy.ca abe@satellite1-416.com			

No. 1.

(570.)

Vol. 27.

ČESKOSLOVENSKÉ NOVINY - CZECHOSLOVAK NEWSPAPER

satellite

1-416

Thursday,

January 12,

2017

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2
satellite1-416.com – zpravy.org – zpravy.ca – spravy.ca

Před 40 léty vznikla Charta 77

Vlastně je tento nadpis velice nepřesný. Charta 77 vznikala delší dobu. Možná, že její počátek byl již před rokem 1968. Vzpomeňme jen studentský časopis Buchar, v kterém pracoval pozdější disident a politický vězeň Jiří Müller a který vedl s Lubošem Holečkem (ten tragicky zahynul 7. května 1976). Další významnou událostí byl IV. sjezd svazu spisovatelů v červnu 1967, kde Pavel Kohout přečetl dopis Alexandra Solženicyna. Vynikající projevy měli Ludvík Vaculík, Karel Kosík a Václav Havel, který se zastával Miloše Formana, jehož filmy chtěli již tehdy stráničití papalášci zakázat. Není náhodou, že právě zde je počátek pozdějšího občanského hnutí Charta 77. Havlovy hry, které uvádělo hlavně divadlo Na Zábradlí se již tehdy těšily velké popularitě.

V době normalizace došlo k útlumu a k zákazu publikovat. Někteří spisovatelé jako Josef Škvorecký nebo Ladislav Mňačko odešli do exilu. Jiní začali psát do šuplíku. Normalizační deprese trvala do roku 1973. Mezi tím proběhla řada procesů. Jedním z nejznámějších byl proces s Hnutím revoluční mládeže. Mezi odsouzenými dostal největší trest inženýr Petr Uhl - čtyři roky. Dále byli odsouzeni pozdější novinářka a publicistka Petruška Šustrová, pozdější diplomat Jaroslav Bašta a polistopadový ministr životního prostředí Ivan Dejmál. Proces se konal v březnu 1971 u soudu ve Spálené ulici. Již tehdy se během procesu sdužovali na chodbě pozdější disidenti. Obvinění byli přivázeni do soudní budovy brzy ráno a snad jen můj starší spolužák Jan Rafaj byl již před soudní síní okolo půl osmé. Studenti a disidenti nebyli ranním ptácaty. Někdo tam trávil celé hodiny. Jiní se jen zastavili a pak spěchali dál. Občas do chodby přišel Rudolf Slánský mladší, aktivní byli bratři Šlingovi. V dlouhých hodinách čekání například Jan Šling vyprávěl, jak Antonín Zápotocký již věděl o zatykači na jeho otce a přesto v předvečer zatčení s ním hrál v Brně karty. Proces s *Hnutím revoluční mládeže* byl prvním velkým procesem, kde tresty padaly natvrdo. Otec Ivana Dejmala si tehdy s určitou dávkou černého humoru povzdechl: „Já tomu klukovi dal tak slušné vychování a on se ocitl až v krajní levici.“

Je nutné si uvědomit, že normalizace probíhala relativně pomalu. Ještě na podzim roku 1968 se zdálo, že se podaří zachránit alespoň něco z *Pražského jara*. Demonstrace 28. října 1968 proběhly relativně pokojně. O pár dní později 7. listopadu již došlo k zatýkání a prvním obviněním. Soud, který se se mnou konal na jaře roku 1969 však byl korektní a nakonec jsem byl osvobozen pro nedostatek důkazů. Výpovědi příslušníka VB Zámečnicka v přípravném řízení i před soudem se natolik rozcházeły, že je ani tehdy soud nemohl brát vážně.

Později sice soudy shledaly „provinilce“ jako kutnohorského faráře Ctirada Nováka vinnými, ale udělovaly „pouze“ podmíněčné tresty. Mezitím probíhaly prověrky, hlavní otázka při nich byla, jestli dotýčný souhlasí se vstupem Vojsk varšavské smlouvy. Pokud někdo nesouhlasil, přišel o zaměstnání nebo byl vyloučen z KSČ, či ho čekal jiný postih.

Další hysterie se rozpoutala kolem voleb v roce 1971. Před nimi byli zatčeni: historik Jan Tesař, Jaromír Dus a Ladislav Hejránek. Jiří Müller byl odsouzen k pěti letům vězení za podvracení republiky.

Jak před časem upozornil překladatel Paul Wilson, v roce 1973 se objevily první nezávislé aktivity. Začala vycházet samizdatová literatura a to nejen ve Vaculíkově edici *Petlice*. Začal se točit nezávislý film. Rodil se hudební underground (androš). Jistým katalyzátorem bylo, když v roce 1973 nebyl Plastikům přiznán oficiální status a Plastičí o něj přestali usilovat. 30. března 1974 státní bezpečnost rozehnala účastníky koncertu, který se měl konat v Rudolfově u Českých Budějovic.

Hlavními postiženými nebyli členové kapely, ale někteří fanoušci. K postihu kapely došlo až v roce 1976, kdy byli členové skupiny uvězněni; manažér Ivan Martin Jirous, řečený Magor, byl odsouzen k 18 měsícům nepodmínečně. Saxofonista Vratislav Brabenec k osmi měsícům (polehčující okolností bylo, že při výtržnostech nezpíval, ale pouze hrál), Svatopluk Karásek, který během festivalu druhé kultury vystupoval jako sólista, dostal rovněž osm měsíců a Pavel Zajíček z DG 307 jeden rok vězení. Během procesu, který se konal v Praze na Smíchově se sešli pozdější signatáři Charty 77.

Text Charty 77 vznikl koncem roku 1976 a v úvodu se říká: *Dne 13. 10. 1976 byl ve sbírce zákonů ČSSR (č. 120) zveřejněn „Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech“, které byly jménem naší republiky podepsány v roce 1968, sčvrzeny v Helsinkách roku 1975 a vstoupily u nás v platnost dnem 23. 3. 1976. Od té doby mají naši občané právo a náš stát povinnost se jimi řídit.*

Pokračování na str. 3

Charta 77

Dne 6. ledna 1977 před
uprostřed normálního provozu os
Václav Havel a Ludvík Vaculík s b
ČSSR, Federálnímu shromážd
aslali jej poštou i
spisovatel
obsahu

ČSSK, Satellite 1-416, Torontská univerzita

Vás zvou na vzpomínkové události, které se budou konat při příležitosti

40. výročí vzniku Charty 77

Sobota 28. ledna 2017 od 19 hodin.

Hala Kostela svatého Václava 496 Gladstone Ave.,

Václav Havel
Charta 77

Během literárního, filmového a hudebního večera
setkání s filosofem Martinem Šimsou

Pondělí 30. ledna 2017 od 14 hodin.

Torontská univerzita
Room 108N, Munk School of Global Affairs, 1 Devonshire Place.

Human Rights Movement Charta 77

V panelové diskusi vystoupí: Robert C. Austin, Paul Wilson,
Martin Šimsa a David Dušek

Sponzoruje CERES

Tel.: 416/530-4222
zpravy.ca
vstupenky.ca

Vstup volný

satellite 1-416

Agreement # 40005374/ Registration # 09089
P.P.I.C. Accounts # 1001583
GST Business # 86957 0572 RT0001
Paid in Toronto

CZECHOSLOVAK NEWSPAPER
published by ABE

P.O. Box 176, Toronto „E”,
Toronto, Ont. M6H 4E2

Telefon: 416/530-4222
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com
www.satellite1-416.com

www.zpravy.org
www.zpravy.ca
www.spravy.ca

Česká adresa: ABE/ČIŽINSKÁ
Štefánikova 387, 500 11 Hradec Králové 11
Tel.: 222-261-811

ISSN 1186-9283 (Print)
ISSN 1923-1784 (Online)

Advertising rates: 22.00 per inch/col.
\$ 1.65 CDN per line/col.

Předplatné:

v Kanadě \$ 31,42 + \$ 1,58 (GST) = \$ 33,00,
pro ostatní svět CND/US \$ 50 .
v ČR 800 Kč, na Slovensku 30 eur.
PDF elektronicky \$ 20 - (dobrovolné)
V ČR 200 Kč , na Slovensku 8 eur.

Churches

ČESKÉ A
SLOVENSKÉ
BOHOSLUŽBY
V TORONTĚ

Římsko-katolický kostel sv. Václava (R.C. Church of St. Wenceslaus), 496 Gladstone Av., Toronto, Ont. M6H 3H9.
Internet: www.katolik.ca. Bohoslužby: neděle v 10:30, pátek 19:00. Duchovní správce: Tomáš Kaňa. Tel.: 416/532-5272, fax: (416) 516-5311.

Římsko-katolický kostel sv. Cyrila a Metoda (R.C. Church of St. Cyril and Methodius), 5255 Thornwood Drive, Mississauga, Ont. L4Z 3J3. Slovenská omša: Nedeľa: 11:00, útorok, streda, a piatok: 19:00, 1. so 18:00. Anglická: Nedeľa 9:00, sobota: 17:00. Pondelok a štvrtok 9:00. Farár: Grzegorz Nowicki. Tel.: 905/712-1200, fax: 905/712-0974.

Slovenský grécko-katolický kostol sv. Marie (Slovak Greek Catholic Church of St. Mary) 257 Shaw St., Toronto, Ont. M6J 2W7. Tel. 416/531-4836. Bohoslužby: 9:00 angl., 10:30 slov.

Slovenský evanjelický kostol augsburgského vyznania sv. Pavla (Slovak Evangelical Lutheran Church of St. Paul) 1424 Davenport Rd., Toronto, Ont. M6H 2H8. Tel.: 416/658-9793. Rev. Ladislav Kozák, Bohoslužby: nedeľa: 10:45.

Luteránsky kostol sv. Lukáša, (Lutheran Church of St. Luke), 3200 Bayview Ave. (Bayview a Finch), Toronto. Rev. Dušan Tóth. Najbližší bohoslužby: 5.2., 5.3., 2.4, 14.4. (Veľký pátek), 7.5., 4.6. a 2.7. Vždy ve 13 hodin.

Moravští bratři (Moravian Brothers Church); Bohoslužby pouze anglicky-neděle v 11:00. 7 Glenora Ave. Toronto, On. M6C 3Y2. Tel.: 416/656-8661. Duchovní správce: Rev. Margaret Hassler, Pastor, e-mail mkhassler@yahoo.com

Kat. bohoslužby mimo Toronto
Burlington: St. John Baptist
2016 Blairholme Ave., Burlington, ON. - Bohoslužby každou druhou neděli v měsíci v 15:00 hodin. Duch. správce: Jiří Macenauer. Tel.: 289/337-2911

Kingston: Kaple Newman House,
192 Frontenac Street. Nejbližší bohoslužby: 17. 12. 2016 v 11:00 hodin.

Ottawa: Kostel sv. Leopolda Mandiče: (Lyndale a Hirchey): 170 Hinchey Avenue. Nejbližší bohoslužby: 17. 12. 2016 v 17:00 hodin .

Vineland: St. Helen's Church R.C. Pharish,
4156 Maple Grove Rd.

Kat. bohoslužby mimo Ontario
Montreal: Kaple Loyola High School, 7272 Sherbrooke Street. Nejbližší bohoslužby: Nejbližší bohoslužby: 18. 12. 2016 v 11 hodin.

17 JANUARY 5.00 PM
GEORGE GROSMAN & BOHEMIAN SWING
JAZZ NOCTURNES IN THE CITY
Prague Restaurant - Masaryktown
George Jiří Grosman - kytara, zpěv, aranžmá
Brandon Walker - soprán a tenor saxofon
Ian MacGillivray - trubka, zpěv
Rachel Melas - kontrabas
Dave MacDougall - bicí
Speciální hosté večera:
John Keith - akordeon a Pepa Musil - klávesy
TICKETS: \$25.00 at the door
Prague Restaurant, 450 Scarborough Golf Club Road , Toronto, Rezervace: 416-289-0283

Česká televize
Nová vize

vysílá v Ontariu vždy v sobotu v 10:00 hodin
opakování ve středu v 7:00 hodin
na stanici OMNI 1
(V Torontu kanál 47/kabel 4, 169 a 520)
E-mail: novavize.ca@gmail.com
Adresa: 7-Auburn Ave. # 1, Toronto ON, M6H 2L6

Informační a imigrační středisko ČSSK
Porady a ověřování dokladů po předchozím zavolání
Poštovní adresa je:

P. O. Box 564, 3044 Bloor St. W., Toronto, On. M8X 2Y8
Tel.: 416/925-2241, fax: 416/925-1940
E-mailové adresy: Ústředí: ustredi@cssk.ca
Torontská odbočka ČSSK: Toronto@cssk.ca
Webová adresa ČSSK: www.cssk.ca

Torontská odbočka ČSSK
Telefon: (416) 762-6846

Masaryk Memorial Institute Inc.
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarborough, Ont. M1G 1H1
Tel.: (416) 439-4354, Fax: (416) 439-6473

Knihovna na Masaryktownu
Středa: 16:00-21:00.
Tel.: 416-439-0792

Klub seniorů při Osadě svatého Václava

496 Gladstone Ave., Toronto
se schází (kromě měsíců července a srpna)
každou první a třetí středu v měsíci ve 13 hodin,
před tím jsou od 12 hodin bohoslužby.

Satellite 1-416

jsou nezávislé noviny reflektující různé názory, které se nemusejí vždy shodovat s názory redaktora těchto novin. Jsme přesvědčeni, že výměna myšlenek a názorů slouží vzájemnému pochopení a porozumění. Zásadně však neuvěřejňujeme články s rasistickým zaměřením, nepřátelské jiným národnostem nebo náboženstvím a podporující násilí. Naším úkolem není říkat čtenáři, co si má myslet, ale předat mu informace, z kterých si může udělat svůj vlastní názor. Přebírání původních článků a informací je možné, pokud se nezmění charakter článku a pokud nebude porušena rovnováha, která se diskusí sleduje. Všechny články v našich novinách musí být podepsané a autor zodpovídá za správnost údajů v nich uvedených.

We acknowledge the financial support
of the Government of Canada through Canada Periodical Fund
of the Department of the Canadian Heritage.

Naše internetové
stránky

Satellite 1-416

Výběr z článků
v našich novinách.

Aktuální vždy v den vyjití novin.

satellite1-416.com

zpravy.ca

zpravy.org

spravy.ca

Toto číslo v PDF

www.1.satellite1-416.com

www.1.zpravy.ca

www.1.spravy.ca

Kalendář

Co se připravuje
v krajské komunitě v Kanadě
kalendar.satellite1-416.com
kalendar.zpravy.ca
kalendar.spravy.ca

Nové divadlo

O jednotlivých představeních
Nového divadla v Torontu

divadlo.zpravy.ca

NHL

Zpravodajství z NHL
nhl.zpravy.ca

Jak vyjdeme
v roce 2017

1 - 12. 1. 2017

2 - 9. 2. 2017

3 - 9. 3. 2017

4 - 6. 4. 2017

5 - 11. 5. 2017

6 - 9. 6. 2017

7 - 6. 7. 2017

8 - 24. 8. 2017

9 - 5. 10. 2017

10 - 2. 11. 2017

11 - 7. 12. 2017

Financial

Kursovní lístek

100 Kč	5,19 CDN
1 CND \$	19,27 Kč
1 EURO	1,40 CDN \$
1 CND \$	0,71 EURO
1 US \$	1,32 CDN \$
1 CND \$	0,75 US \$

Universal Currency Converter - 5. 1. 2017

1 CDN \$	19,26 Kč
1 EURO	26,99 Kč
1 US \$	25,50 Kč
ČSOB -	6. 1. 2017

Toto číslo jsme dali
do tiskárny

12. 1. 2017 v 23:00

Příští číslo vyjde:

9. 2. 2017

Uzávěrka: 2. 2. 2017

Umění inspirované Chartou 77

Staří trestanci

Na nárek sirény
z palandy pod stropem
šátrají šátrají
Nahýma nohama
v hlubinách přízemí
vychladlou pevnou zem
ohledávají
Staří trestanci

Pak ještě napůl v snění
S chodidly v jinovatce

u šlichty nad plecháči
I v slunci zimomřiví
Zelená voda
solí zapražená
ta už je neuživí

Opřena o stěnu
staří trestanci
vykuřují tiše
kopi tabákových kořenů
stočená v novinách
Val dusivého dýmu
Čpí z něho všechen střelný prach
co se tam o něm píše

Jaromír Šavřda – Druhý sešit deníku
Vydalo nakladatelství (PmD)
Kresby Maria Gabánková

vyklepávají deky
Vrásčité ruce
roztřesené křeči
odpočítávají léky

Opatrně opatrně
Aby jím ještě zbylo
zbytečná námaha
Stejně se nikdy už nevyлéčí

Celý den celý den
staří trestanci
při mřížích u oken
posedávají
Strnulé marionety
Mrtvé věci
Vysoko nad scénou
za nitě tahají
vahadly pendreků
šilení loutkoherci

Staří trestanci
ještě si zahřát stačí
těla svá unavená

Povídka: Impulsy

Chtěl poznat pravdu. Pochopit, proč se kdysi dávno slunce stočilo do ohnivého kotouče a proč odvrhlo pár smítek, která začala kroužit kolem jeho středu. Chtěl zjistit ten okamžik, aby od tohoto okamžiku začal sledovat prapodivnou sílu. Sílu života bojující proti síle smrti a rozpadu. Byl přesvědčen, že všechny změny probíhají v jediném okamžiku. Přejde impuls, který něčím pohne, a my sledujeme jen jeho dozvuky. A pak je doba čekání a rozpadu.

A vše, co se podaří zachránit a vyrvat z rozpadu, zůstává neměnné až do okamžiku dalšího impulsu. A tímto novým impulsem dochází k vykoupení. To, co zápasilo o svou existenci, má právo na odpočinek. A tak vznikl život, který bojoval o právo na svou existenci. Objevili se láčkovci, plazi, ptáci, a ti všichni museli bojovat o svoji existenci. Pak se objevil po jednom takovém impulsu i člověk, a i on musel bojovat o svou existenci. A musel bojovat dlouho, protože impuls, to je událost, která se neděje každý den. Je k ní zapotřebí síly, na kterou se musí čekat. Seděl ve svém pokoji a nevyčítal Bohu, že teď odpočívá. Nevyčítal mu, že sbírá sílu pro to, co přijde. Věděl, že se Bůh zjevil Mojžíšovi a pak mlčel. A Izrael bojoval zase o svou existenci. A tehdy, když už byl u konce sil, přišel další impuls. Po kterém už se nedá vybojovat nic se zbraní v ruce. A tak na bedra vyvolených byla vložena tíha tajemství, které si předávají generace z pokolení na pokolení. A Bůh opět mlčí a sbírá sílu.

Podíval se na hodinky. Půl druhé v noci. Vzal telefonní seznam a vyhledal číslo. „Nezavěšujte, jste v pořadí.“ Najednou mu to přišlo k smíchu, je ve frontě na tajemství. Co mu tam povědí?

Slečna řekne: „Ano, znám tajemství, od včerejšího večera jste sto čtrnáctý. Příští měsíc ho oznámíme ve sportovní hale, přijďte!“ Konečně zvedla sluchátko. Vážným hlasem zopakovala číslo, které před tím vytočil. Zeptal se jí, jestli náhodou nezná tajemství.

Řekla mu, aby si nedělal blázný. Chtěl jí vysvětlit svou teorii o impulsech, slunci, láčkovcích a Mojžíšovi. Zavěšila. Uvědomil si, že vlastně tohle nikoho nezajímá. Nikoho nezajímá ani tajemství. Zvedl opět sluchátko. Z druhého konce se ozval hlas podobný prvému. „Buzení!“ Odpověděl: „6.15.“

Než zazvonil opět telefon, rozestlal si postel a pomyslel si: „Zítřka na mě čeká další den čekání na impuls, ale aby měl smysl, musím poznat tajemství.“ Netušil, že to byla první modlitba v jeho životě. (1977)

Aleš Březina - Z knihy Řetěz bláznů

Travelling Outside of Ontario?
Have You Purchased Travel Insurance?

Call us for the Best Rates

UNIGLOBE
Enterprise Travel

1221 Yonge Street, Toronto
Tel: 416 504 3800
Toll Free: 1800 825 7577
Monday - Friday: 9:00 AM - 5:00 PM

email:
blanka@premiergroup.com
dianab@premiergroup.com

HEART OF EUROPE HOLIDAYS

IATA tico.ca CLIA

Pravda a láska je dnes kýč

Poprvé jsem se setkal s Janem Kozlíkem v krkonošských Herlíkovicích, kde se po Vánocích scházela evangelická mládež ze středních Čech. Byl to takový ostrůvek svobody. Mezi ranním a večerním programem bylo lyžování a večer se dlouho do noci diskutovalo o všem. O politice, náboženství, někdy se vyrazilo, když nebylo moc sněhu do nedalekého Vrchlabí do kina. Pamatuji se, že jsme tam viděli Godhardův Alphaville. Po filmu mě Petr Krejčí vysvětloval, že to nebyl tak blbý film. Později jsem pochopil, že to byl geniální film. Poslouchali jsme starozákonní příběhy i lehčí večerní program. Když jsem se vrátil po prázdninách v 1968 na teologickou fakultu, ocitli jsme se v jednom pokoji čtyři - já, Jan Rafaj, Jan Kozlík a József Szaszák, který mluvil pouze maďarsky a většinou se do diskusí nezapojoval. Měli jsme i společný osud. Všichni tři jsme neměli matku, vystudovali jsme průmyslovku a cesta na fakultu nebyla přímočará jako u ostatních studentů. Jan Rafaj, který byl o hodně starší a o rok výš, nakonec dostudoval, ale nedostal státní souhlas k výkonu farářského povolání. My dva jsme nedostudovali, důvodem bylo sundání sovětské vlajky z bohosloveckého semináře. Přesto jsme spolu stále udržovali kontakt a udržujeme ho dodnes. Jan Kozlík se stal mluvčím Charty 77 v roce 1983. V rozhovoru pro Deník, který vyšel 7. ledna 2017, se Jana Kozlíka ptala Lenka Králová.

LK: Sociologové nařikají, že se společnost rozděluje. Lidé se na sociálních sítích uzavírají do komunikačních bublin a mluví jenom s těmi, kteří bezvýhradně sdílejí jejich názory. Představovali si chartisté svět takhle, když snili o demokracii?

JK: Vždyť vy popisujete to, co se stalo kdysi nám. Začali jsme se scházet proto, že nám spolu bylo dobře. Charta 77 vůbec nebyla uzavřená skupina. Ale nebezpečí, že se uzavřeme v ghettu, bylo reálné. Václav Havel si stěžoval, že už rozumíme jenom sami sobě a svět kolem nám je ukradený. A byli dokonce lidé, kteří si libovali v tom, že jsme vytvořili jakousi paralelní polis. Jenomže to mělo svou negativní stránku. Ostatní teď myslím ty, kteří si večer naladili *Hlas Ameriky* se na Chartu dívali, jako kdyby se zájmem sledovali zápas Sparta-Slavia. Vnímali to tak, že oni hrát nemusejí. Jenom fandí klubu.

LK: Chápu to jako poučení, že ze zatuchlého tepla komunikační bubliny těžko můžu ovlivnit svět. Co se proti tomu dá dělat?

JK: Jde o to, aby člověk rozlišil mezi názorem, se kterým nesouhlasí, ale který je potřeba brát vážně, a mezi tím, co je blbost. Ale pokud ten druhý neplácá blbosti, je třeba mu naslouchat a smysluplně mu odpovídat.

LK: Jako mluvčí Charty 77 patříte k těm, kteří v roce 1989 odstavili komunisty od vlády. Jak jste tehdy zvládli převzetí moci?

JK: Vůbec jsme to nezvládli. To ani nešlo. Vždyť my jsme o demokracii nevěděli vůbec nic. Jenom to, že u nás máme vedoucí úlohu jedné politické strany, zatímco na Západě je stran více a soupeři spolu. Předpokládali jsme, že v tom stranickém klání zvítězí ti nejlepší. Ti, kterým nejde o moc, ale o jakási obecná dobra. Dnes už o demokracii iluze nikdo nemá. A to je lepší. Před rokem osmdesát devět jsme nevěděli, co to udělá, když někdo vstoupí do politiky s dobrými úmysly a čistýma rukama. Jak rychle vás mocenské soukolí přinutí, abyste si ty ruce ušpinil. Všichni jsou dnes proti korupci a zmanipulovaným výběrovým řízením. Ale to platí jenom do chvíle, kdy se ve výběrovém řízení ocitne jejich přítel. V tu ránu začne každý přemýšlet, jak mu pomoci.

LK: Co jste tehdy udělali špatně?

JK: Když se ohlédnou zpět, vidím tři zásadní

chyby. V Maďarsku odvolávali jednoho komunistického poslance za druhým. Postupně. U nás se to dohodlo s komunisty tak, že se sami vzdají dvou třetin křesel, a my potom do Federálního shromáždění dosadíme svoje lidi bez

voleb. Člověk se mohl stát poslancem jakýmsi parašutistickým skokem jako Kocáb nebo Benda. Šla jste po ulici a někdo na vás zavolal hele, nechceš být poslancem? Začít takhle blbě je dost zoufalé.

LK: A druhá chyba?

JK: Bez voleb jsme se dohodli na tom, kolik politických stran tady bude. Přitom spontánně začala vznikat spousta stran, které vedly přirozené autority. A my to hned omezili. Proč? Mnozí tehdy říkali, že se při větším množství stran poslanci nikdy nedohodnou. Těm bych dnes odpověděl podívejte se na izraelský Kneset! Tam je asi pětadvacet stran. A Židé jsou hádavi. Hádají se prakticky pořád. Ale když jde o důležitou věc, spojí se.

LK: Nejsem si jistá, zda bychom hádání zvládli stejně dobře jako Židé. Co je tou třetí chybou?

JK: Potřebovali jsme se zbavit estébáků. Ale pokud prošli prověrkami a nic se na ně nenašlo, nevěděli jsme, jak je vyhodit. Tak jsme vymysleli reorganizaci. To je osvědčený recept

na ministerstvu vnitra. Dodnes tam nic jiného neumějí. Je tu někdo, kdo nás štve, ale nic na něj nemáme. Tak sloučíme oddělení a vyhodíme ho, protože šéf přece může být jenom jeden. A pak ta oddělení zase klidně rozdělíme. Když jsme s ministrem Janem Langošem přemýšleli o těchhle podrazech, tak někdo říkal, ale je to nezákonnost. Kdyby se chtěli soudit, prohrajeme. A Jano se usmál a říkal: „A čo? Veď je revolučná doba!“

LK: Revoluční doba už je dávno pryč a přesto při podobné reorganizaci zmizel Robert Šlechta. Jak jste vlastně prožil listopad 1989?

JK: Přijal jsem s ulehčením, že se režim hroutí. Že už nemusím být disident a pořád se otáčet přes rameno. V roce 1983, když jsem byl mluvčí Charty, jsem se bál i přejít na červenou na liduprázdné ulici. Říkal jsem si co když toho nějak zneužijí? A nebavila mě ta kamuflovaná řeč do telefonu. Ta věra, která pak nastala, mě už minula. V koordinačním centru Občanského fóra jsem se zastavil jenom jednou. Zjistil jsem, že mě tam nikdo nepotřebuje. Do té doby jsem netušil, kolik máme v zemi demokratů.

LK: Nechtěl jste to komunistům tak trochu spočítat? Netoužil jste po pomstě?

JK: Myslím, že nejvíce chtěli věšet estébáky na kandelábr ti, kteří pro ně pracovali. To je přece stará věc. Když má na mě někdo kompromitující materiály, vytáhnou do boje a křičím zastfelte ho! Zbavím se svědka svého selhání. Radikální soudy často vynášeli také ti, kteří se nechali ponížit. Všichni ti úředníci z kanceláří, technici či učitelé, kteří procházeli prověrkami. V roce 1970 a 1971 se musely bílé límečky před komisí vyznávat z toho, že byli pomýleni Dubčekem, a vyjadřovat souhlas se vstupem sovětských vojsk. Těm, co neměli morálku ani před tím, zkrivení páteře nevadilo. Ale ty, kteří morálku měli, to strašně ponížilo. A chtěli se pak komunistům pomstít za to, že jim lezli do zadku.

LK: Řekněte, že pomsta je silné slovo. Nezatoužil jste tedy alespoň po zadostiučinění?

JK: Ale zadostiučinění mi přece přinesl sám život! Už za totality jsem vždycky utíkal od lidí, kteří říkali pane Kozlíku, přijde doba, kdy budeme komunisty věšet. Charta 77 se přece ustavila na listině lidských práv. A oni nás viděli jako ty, kteří sice mluví o lidských právech, ale ve skutečnosti chtějí bolševikům zakroutit krkem. To je děsné.

LK: Jak jste se cítil, když jste se na ministerstvu vnitra stal nadřízeným důstojníku Státní bezpečnosti, kteří vás před tím pronásledovali?

JK: Ze začátku se mě báli. Když jsem přijel na pracoviště, kde mělo být 300 až 400 lidí, tak jsem tam nepotkal nikoho. Jenom vedoucí, kteří mě očekávat museli. A ti mi pak praskli, že se ostatní schovávají v kopci za skladištěm, kouří tam a čekají, až odjedou. Byli tam úplně stejní lidé jako jinde ve společnosti. Většinou zcela apolitičtí. A mezi nimi pár kovaných komunistů, kterých se ti ostatní apolitičtí estébáci báli.

LK: A co se stalo s těmi, kterým jste na vnitru vystavili pozitivní lustrační osvědčení?

JK: Estébáci, které jsme hned po převratu vyhodili, nesměli pracovat ve státní i správě. A tak odcházeli do soukromého podnikání. Což se tenkrát považovalo za trest. Pak se rozpadla federace. A o místo přišli další federální estébáci. Ti mohli přejít k národní policii. Jenomže oni se pokládali za něco lepšího a uniformovanými policisty pohrdali. Bylo pro ně nepřijatelné žádat o práci lidi, které pokládali za hovada. A tak odešli do soukromého sektoru také. Často je zaměstnali bývalí kolegové. Z těch už v té době byli podnikatelé a jezdili v mercedesech.

LK: Zničilo to etiku podnikání? Lze to pokládat za zárodek mafiánských způsobů, které se v 90. letech rozbujely?

JK: Já bych se to neodvážil říci. Co ale můžu říct s jistotou je to, že si ti vyloučení navzájem pomáhali. Obzvlášť ti, kteří v komunistických bezpečnostních službách strávili deset, dvacet let. Ti mě zhruba za rok pozvali do hospody. Přišel jsem tam, byl jich plný sál a volali pane řediteli, kdybyste cokoli potřeboval, řekněte si! Tenhle má firmu na tohle, tenhle zase obchoduje s elektrospotřebiči. Zařídíme cokoli. Bezpečnostní informační služba je tehdy pečlivě sledovala. Pokládala to za ohrožení kapitalismu. A oni přitom ten kapitalismus vlastníma rukama tvořili.

LK: Jak jste se v roli mocného muže cítil?

JK: Neobyčejnou svobodu jsem měl za bolševika. Takovou jsem už potom nezažil. Za totality jsem seděl v kotelně. Tuhle práci už mi komunisté vzít nemohli. A tak jsem mohl říkat, co jsem chtěl. Kdežto potom, když jsem byl federální policejní ředitel pod ministrem Čermákem, musel jsem poslouchat jeho vulgární vtipy a povinně se usmívat. Jako všichni ostatní. Teprve pak jsem se cítil ponížený. Dokonce jsem jednou sjel z pátého patra, kde měl ministr kancelář a šel jsem se vyzvracet. A tehdy jsem si i poprvé v životě uvědomil, že jsem se dostal do situace, ve které byly za bolševika ty bílé límečky. Že se musím ponížit, protože mám co ztratit.

LK: Dnes se ve škole děti učí, že chartisté bojovali proti zlým komunistům. A díky tomu máme od 17. listopadu 1989 demokracii. Je to správné?

JK: Ve školní výuce je každá historická událost odsouzena k tomu, aby se stala nezáživným datem v učebnici. Víc mi vadí, že se totalita popisuje jako doba, kdy na jedné straně stála zlá komunistická strana a na druhé straně pracovitý a demokraticky smýšlející lid. To není pravda. V sedmdesátých letech už komunistické ideologii nikdo nevěřil. Jeden stranický funkcionář mi řekl já nejsem komunist, já jsem u komunistů. Když jsem něco namítl, dodal moje máma dělala ukrav a taky nebyla kráva. Takoví byli komunisté osmdesátých let. A jiní byli komunisté v sedmdesátých, šedesátých a padesátých letech.

LK: V čem se nejvíce rozcházejí představy chartistů o svobodné společnosti s dneškem?

JK: Lidé, kteří se ke svobodě dostanou rychle a zadarmo, s ní neumějí zacházet. Všichni ji vnímají jen jako svobodu od povinností. Ne jako svobodu k odpovědnosti. Ale právě to druhé byl úmysl Charty 77. My jsme chtěli přijmout zodpovědnost za to, co se v zemi děje. Nechtěli jsme, aby měl zodpovědnost jenom bolševik, zatímco my budeme jen nějaký trpný materiál. Toužili jsme se podílet na zodpovědnosti, ne na moci.

LK: Přesto se nezdá, že byste byl z vývoje po pádu železné opony zklamaný. Je něco, co vás přece jen trochu mrzí?

JK: Když estébáci na vnitru zjistili, že je nebudou trestat, a začali si se mnou povídat, byli alergičtí na jedinou věc na heslo, že pravda a láska musí zvítězit. To je lež, pane řediteli, říkali. Vždycky jde jenom o prachy a o moc. Dnes už bych jim to s takovým zápallem nevyvracel. Nevadí mi, že jsem přišel o iluzi a zjistil, že demokracie je složitější mechanismus, než jsem si kdysi myslel. Ale je mi líto, že z touhy po obecném dobru a z hesla o pravdě a lásce zbyla jenom vyprázdněná fráze. Pravda a láska je dnes kýč.

Lenka Králová - úvod a foto: abe ***

ČESKO-SEVEROAMERICKÁ OBCHODNÍ A KULTURNÍ KOMORA INC.

CZECH – NORTH AMERICAN
CHAMBER OF COMMERCE
AND CULTURE

909 Bay St. # 1006
Toronto, ON M5S 3G2

Tel./Fax: (416) 929-3432

E-mail: czechevents.novotny@gmail.com
www.czechevents.net

Výročí Charty 77

Charta 77 pro mne i po letech zůstává symbolem odvahy skutečných intelektuálních elit v bývalém Československu s přesahem do regionu střední a západní Evropy. Odvahu všech signatářů akcentuje fakt, že zůstali se svou lidskoprávní výzvou relativně osamoceni, podporu širší veřejnosti Charta 77 bohužel nezískala. Morální odkaz Charty 77 byl zjevný v polistopadovém vývoji České republiky zejména díky prezidentovi Václavu Havlovi, jehož osobnost se stala symbolem lidskoprávních aktivit světové dimenze. Domnívám se, že princip vzdoru intelektuální menšiny v netečné, avšak velmi početné šedé zóně, zůstává inspirativním jak pro aktivisty v současných totalitních režimech na světě, tak i pro nás samotné. Pomáhá nám identifikovat slepé uličky rozličných mainstreamových tendencí a signalizuje nám problémy v širších geografických a historických souvislostech. Je zjevné, že jejich řešení nemusí být vždy populární.

Přeji účastníkům setkání živou a interaktivní diskusi, která přinese publiku zasvěcenou informaci o boji signatářů Charty 77 za obnovu lidských práv v bývalém Československu a zamyšlení nad odkazem Charty 77 v dnešním světě.

Pavel Hrnčíř – velvyslanec ČR v Kanadě

Kalendář

www.kalendar.zpravy.ca

2017

22. 1. (ne) 17:00

George Grosman and Bohemian Swing
Nokturna na Masaryktownu
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.

23. 1. (po) 19:30

100. narozeniny Oskara Morawtze
Walter Hall
80 Quens Park, Toronto

28. 1. (so) 19:00

40. výročí Charty 77
Hala kostela sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto

30. 1. (po) 14:00

Human Rights Movement Charta 77
Munk School of Global Affairs
University of Toronto
1. Devonshire Place, Room 108 N

11. 2. (so) 19:00

Farní ples kostela sv. Václava
Hala kostela sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto

3. 3. (pá) 19:30

4. 3. (so) 14:00 a 19:30

5. 3. (ne) 14:00

Hans Krása: Brundibár
The Canadian Children's Opera Company
Harbourfront Centre
235 Queens Quay West

26. 3. (ne) 17:00

Radim Zenkl – flétna, kytara a mandolína
Nokturna na Masaryktownu
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.

30. 4. (ne) 17:00

Slávka Vernerová – Pěchočová
Nokturna v městě
Kostel sv. Václava
496 Gladstone Ave., Toronto

28. 5. (ne) 17:00

Emil Viklický a Jiří Labus
Nokturna na Masaryktownu
Restaurace Praha
450 Scarborough Golf Club Rd.

Hudba v Torontu

Již 22. ledna 2017 je v 17 hodin koncert Jiřího Grosmana a Bohemian Swing. V rámci Nokturen ho můžete spatřit v restauraci Praha na Masaryktownu. O den později v pondělí 23. ledna bude v torontské Walter Hall večer k 100. narozeninám Oskara Morawtze.

Další velkou událostí jsou dva koncerty Torontského symfonického orchestru v Roy Thomson Hall 9. a 11. února. Pod taktovkou dirigenta Jiřího Bělohávků můžete slyšet Garricka Ohlsona, který uvede Bethovenův Pátý koncert pro klavír a Šestou symfonii Bohuslava Martinů. 15. a 16. února pak bude tento orchestr dirigoval Jakub Hruša. Na programu je Richard Strauss *Smrt a vykoupení*. Během večera uslyšíme Jana Lisieckého v Schumanově klavírním koncertu. Dále je na programu Skrjabinova *Báseň - Extáze*.

V St. Lawrence Centre bude 2. března 2017 od 8. hodin Pražákovo kvarteto (na pořadu je Haydn, Brückner a Dvořák). Pokud chcete další informace zavolejte 416/598-3375.

Ve dnech 3. - 5. března uvede *The Canadian Children's Opera Company* operu Hanse Krásy *Brundibár*. Opera je na pořadu v Harbourfront Centre, 235 Queens Quay West. Do příštího čísla máme připravený článek od Johna Freunda, který v opěře před 75 lety účinkoval.

Miloš Krajný / John Freund

Dvě výstavy v AGO

Do 2. dubna bude v Art Gallery of Ontario výstava mezinárodně uznávaného výtvarníka Francise Alyse *A Story of Negotiation (Příběh*

vyjednávání). Jsou zde videa, instalace, malby, kresby a sochy. Autor se zabývá otázkou války, násilí a migrace. Působivé je například video, kdy skupina dětí prohání po ulici dva filmové kotouče z afgánského filmového archivu. Při tom se z jedné cívky film odvíjí a na druhou se naopak navíjí, tak jak to probíhá v promítací kabině, jenže celý děj se odehrává na ulici. Může nám zatnout nad tímto barbarstvím, ale není to tak dávno, co se i u nás v kulturní zemi ničily filmy a v lepším případě šly do trezoru. Jindy zase můžeme vidět staré umělecké předměty, jak jsou z nich vytvořené zbraně. Opět. Není to tak dávno, kdy se třeba odstraňovaly zvony z věží a dělaly z nich kanony. Jednou z nejzajímavějších instalací je nekonečná řada

lodiček zhotovených ze střeveců (vietnamek), která končí u zrcadla, takže je efekt zdvojnásobený. Když pohlédnete z jedné strany uvidíte

na konci dlouhé řady ztroskotaných lodí sami sebe. Francis Alys se narodil v Belgii a nyní žije v Mexiku.

Ještě do 12. února 2017 trvá výstava *Mystical Landscapes (Mystické krajiny)*. Teologický výklad můžeme nalézt v podzemním Newsletteru *Imago* od Johna Franklina (naše webové stránky: zpravy.org/imago).

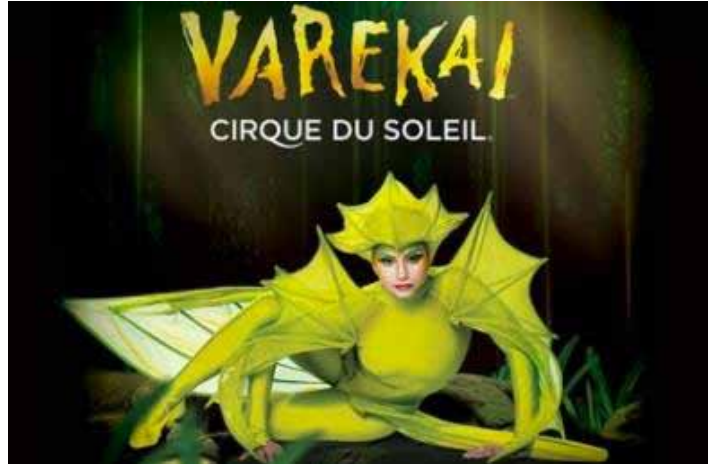

pdf). Je zde například originál obrazu van Gogha *Olivový strom* nebo Gauguinův *Jakobův zápas s andělem*. Mezi české umělce bychom mohli snad zařadit Wenzela Hablika, který se narodil 4. srpna 1881 v Mostě, ale většinu života trávil v německém Izeu, kde v roce 1934 zemřel. Na výstavě je *Křišťálový hrad v moři* a jakási pocta van Goghovi *Hvězdná noc*. John Franklin ve Věstníku *Imago* vyjasňuje úzké propojení umění a víry.

Aleš Březina

Kanadské události v ČR v roce 2017

Rok 2017 přinese celou řadu kanadského kulturního vyžití. Ještě v lednu se můžete těšit na koncert kanadské houslistky Isabelly D'Éloize Perron, která vystoupí při příležitosti Mozartových narozenin 27. ledna v 19.00 v Opeře Národního divadla. V březnu se připravte na filmový festival *Jeden svět*, který nabídne kanadské dokumentární filmy a také na *Dny Frankofonie*, jejichž podrobný program naleznete brzy na www.dnyfrankofonie.cz. Ve dnech 19. a 20. května vystoupí na mezinárodním hudebním festivalu

Pražské jaro *Torontský symfonický orchestr* a během léta pohltí Prahu kanadský cirkus. Ve dnech 19. až 21. května se připravte na pět představení s názvem *Varekai* umělecké skupiny *Cirque du Soleil* v O2 Aréně a 18. srpna kanadský *Cirque Alfonse* ovládne festival *Letní Letná* se svým představením *Barbu*. Na podzim pro vás již tradičně připravujeme *Dny Kanady* v Praze, abyste se také vy mohli připojit k oslavám 150. výročí od založení Kanady.

Kanadská mozaika

vydává Kanadské velvyslanectví v Praze

Dr. Petr Munk

Chiropraktik

1552 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
www.drpetermunk.com

Ordinační
hodiny:
Pondělí-pátek:
10-13 a
15-19.

Tel.: 416/533-0005

Francií opět pěšky

V říjnu 2014 jsem se vydala do Francie na druhou poutnickou cestu. Výchozí bod bylo historické městečko v hornatém Massif Central v jižní Francii, *Le Puy-en-Velay*, vzdálené 730 km od španělských hranic, *Saint-Jean Pied-de-Port*, kde byl můj cíl. O prvních 400 kilometrů, které jsem tenkrát ušla, jsem již napsala. Plánovala jsem ujít celých 730 km, ale z rodinných důvodů jsem cestu v Moissac přerušila s tím, že se vrátím a zbylých 330 km ještě dojdou. Celé dva roky jsem na nic jiného skoro nemyslela, znáte to, jakmile se vám dostane *něco pod kůži*, však víte jak to myslím, je to tam jak klíště zažrané a ne a ne, to nechce ven. Nutkání jít dál za tím je tak silné, že není jiného východiska, než sbalit opět baťoh, doplnit zásoby

Basilica Sacré-Coeur

(hlavně náplasti), nasadit boty a vydat se znovu do terénu. I moje francouzské kamarádky, chodkyně, mě bombardovaly otázkami: „...tak kdy dorazíš? Půjdeme třeba kus cesty společně? Už máme letos další kilometry nachozené, chybíš nám!“ Jak jeden může těmto lákadlům odolat? Letos jsem dala konečně své velké zálibě opět zelenou a začátkem října jsem do Francie vyrazila. Samozřejmě i tomuto mému putování předcházela opět pořádná příprava tady v Kanadě, denní kilometry a poslední měsíc i v pohorkách a s baťohem na zádech. Za kopečky jsem si musela zajet na chatu, uprostřed *Canadian Shield* s kopcovitou krajinou a s hornatým povrchem. Opět jsem prolistovala průvodci. Byla jsem připravena. Baťoh měl tentokrát o půl kila méně než posledně, jen 7 kg, hodně jsem zvažovala co zabalit a čeho se vzdát. Koupila jsem si nový spacák, co do velikosti jen tak do ruky, velmi lehký, ale jak se ukázalo, na podzimní teploty příjemně teplý. Letěla jsem do Paříže, z letiště hned pak vlakem do Moissac, kde jsem před dvěma roky skončila. Věděla jsem, že budu opět spát dvě noci v bývalém klášteře nahoře na kopci, jela jsem někam, kde jsem to už znala a rozhodně již nejsem nováčkem v téhle aktivitě. S kamarádkami jsem se, bohužel, nesešla, už měly jiné plány, ale všem dnům není konec, další poutnické cesty na nás čekají.

Můj „perfektní“ plán už ale hned zprvu nevyšel, neboť let s Air Canada do Paříže byl o dvě hodiny pozděn a místo v osm

hodin ráno jsme přiletěli v deset a tak jsem zmeškala vlak, který odjížděl v půl jedenácté. Další mi jel až ve dvě hodiny, ale to bych dorazila do cílové stanice až kolem jedenácté. Šlapat v noci po malém městečku a do tmavého kopce, zvonit na službu, aby otevřela dveře, se mi nechtělo. Rozhodla jsem se, že zůstanu jednu noc v Paříži, už jsem tu stejně nějakou tu dobu nebyla, omrknu co nového. Z letiště vlakem do středu města, vystoupila jsem u *Gare du Nord* (severní nádraží), tady jsem to trochu znala z dřívějších návštěv. Kolem nádraží jsou aspoň dvě desítky hotelů i hotýlků různých cenových skupin, prvních pár kam jsem zašla, bylo již obsazeno, ale přeci jen jsem našla, kam hlavu na noc složit. Tato lokace je velmi výhodná i cenově, není odtud daleko jak do středu města, tak i na Montmartre, kam jsem se tentokrát vypravila. V Paříži jsem byla několikrát, vždycky ale s někým jiným, takže se vždy šlo za pozoruhodnostmi jako Eiffelovka, Vítězný oblouk, gotická katedrála Notre Dame, Louvre, Champs-Élysées (Elysejské pole), Latinská čtvrť, zkrátka ty *tutovky*, ale na Montmartre jsem se nikdy předtím nepodívala. Stejně tak jsem si ještě *nesáhla* na basiliku Sacré-Coeur (Baziliku Nejsvětějšího srdce), takže jsem byla docela ráda, že let byl pozděn, že mám takovou nečekanou možnost se zas podívat někam, kde jsem ještě nebyla a časově nejsem vázána. Samozřejmě, že jsem hned chtěla ochutnat, zdali kapučino a čerstvě upečený loupáček neztratily nic ze své kvality, stejně tak salát z mořských plodů. Byla jsem spokojena a tak jsem se vydala asi dva kilometry pěšky za svým cílem.

Paříž, hlavní město Francie i jedno z hlavních měst Evropy, město kosmopolitní, je světovým centrem pro umění, módu, gastronomii i kulturu. Městská výstavba z 19. století je křížována širokými bulváry a řekou Seinou. Je známo i svými nespočty kavárnami a obchůdky. Každému to jeho. Můj první dojem z Paříže byl ale tentokrát *špinavý*, chodníky plné chodců více než kdy jindy, ani ne tak turistů, jako obyvatel. Zřejmě s jejich přibýtkem pokulhává i čistota města. Odpadkové koše přeplněné, Pařížané se zřejmě nesnaží uklidit po svých psích miláčcích a i když se snažíte, přece vás to nemine, šlápnete a pak hledáte, kde si obuv očistit! A nemyslete si, že se vám to nemůže stát, je to skoro nevyhnutelné!

Hospůdka na Montmartru jak kdysi tak i teď

Montmartre je 130 m vysoký kopec, je to ale i čtvrť uprostřed Paříže se svojí osobitou historií. Na jeho vrcholku sedí nádherně posazená basilika Sacré-Coeur, jejíž oslnivě bílé kopule působí mocně a impozantně. Byl krásný slunečný den a tak schody před basilikou byly obleženy turisty. Je odtud nádherný panoramatický pohled na celé město a modrá obloha přidala třpytu. Ještě lepší třistašedesátistupňový výhled se přý naskytne z observatoře v kopuli za menší pěti eurové vstupné. Toho jsem se zřekla, stačil mi pohled ze schodů. Strop basiliky je vyzdoben čarokrásnou mozaikou, největší ve Francii, měřící 480 metrů čtverečních. Toto místo bylo kdysi malou vesnicí, kam přicházeli umělci, dnes již legendární, za levným nájmem a laciným vínem. Ať to byl Dalí, Monet, Picasso, Renoir, Derain, Modigliani, Van Gogh a mnozí další, zde v těchto úzkých uličkách žili a tvořili. Proslavili se ale také bujnými večery v přilehlých barech a kabaretech s kankánovými tanečnicemi.

Toulouse Lautrec, malíř, pravidelně obdivoval v Moulin Rouge jejich krásu a na plátnech ji zvěčnil. Pod střechou na malém náměstí The Place du Tertre, zde kreslili i stále kreslí své karikatury karikaturisté. V blízkosti najdeme Bateau Lavoire – Picassovo studio, vinice, i pouliční zpěvačky jak to kdysi bylo. Bary, restaurace, hospůdky i obchůdky jsou vyřešákované do minulé atmosféry. Umělci zde vystavují svá plátna ke koupi, neschází tu ani množství předražených suvenýrových stánků, galerií, a obchodů, ale i lokální gastronomické speciality. Do

Moissac- kanál na řece Garonne

jednoho z nich jsem zašla, neboť jsem viděla davu lidu tam proudit, a když vycházely, měly v rukou košíčky se zmrzlinou různě promíchaných pestrých barev. Úplně umělecký výtvar. Vešla jsem dovnitř a nestačila jsem se divit. Těch druhů, těch barev, těch ozdob, to jsem ještě neviděla, i když si myslím, že fantazii mám dost dobrou. K tomu velmi šikovní prodavači. Takže dalo by se říci, že můj nejpozoruhodnější zážitek z Montmartru byl právě tento obchůdek se zmrzlinou! Nevěřte tomu, co píši, celé odpoledne na *kopci i pod ním* bylo velmi příjemné a nevyšla jsem ze zálibení. Díky Air Canada za pozděný let, haha! Samozřejmě, že jsem také ochutnala, dostala jsem několik barevných kopečků s patřičnou ozdobou a ani se mi do jejich konzumace moc nechtělo, ale s roztékající se zmrzlinou i ta exotičnost výrobku mizela. Cestou po schodech dolů jsem míjela terasovité vinice, Dalího muzeum (má zde být velmi dobrá exhibice jeho pařížské tvorby), až jsem se dostala na Boulevard de Clichy, který je lemován bary, stánky s kebaby a s více sex obchody, často i s *nakouknutím*, než si dovedete představit. Už jsem pak ani nevěděla kam se dívat!! Míjela jsem proslulý kabaret Lapin Agile, pokračovala jsem dál až jsem došla k Moulin Rouge. Jak jsem četla, tak okolo něho je prý večer *čisto*, ale o kousek dál v jiných uličkách není doporučeno se večer procházet, v úmyslu jsem to stejně neměla. Náhodně jsem se zatoulala až do distriktu Pigalle věrnému své festívní pověsti a živé zábavě, s erotickým muzeem, dalšími sex obchody, bary a restauracemi. Cestou jsem se zastavovala i u módních boutiques, vědí ty Francouzky jak se vkusně oblékat! Rozhodně by stálo za to tady strávit více času, jsou zde zajímavá muzea, galerie anebo se jen tak projít zahradami. V blízkém okolí je i nádherná katedrála de Saint-Denis. Jsem ale šťastna za to, co jsem dnes zvládla, co nového viděla, poznala, přeci jen romantika Paříže přetrvává. Trochu jsem o tom už pochybovala, když jsem viděla ty znečištěné chodníky a pouliční nepořádek. Už byl ale čas k jídlu, tentokrát to byl falafel ze stánku, omámená pařížskou atmosférou byla jsem ráda, když jsem zalehla.

Dva přestupy a odpoledne už jsem šlapala ze známého nádraží v Moissac do kopce do bývalého středověkého karmelitánského kláštera, kde jsem se na dvě noci ubytovala. Radši dvě, ještě trochu *jet lag*, ale hlavně, tohle 12000 městečko stojí za prohlédnutí. V pokojíku s malým okénkem, ale nádherným výhledem, jsem byla sama, jen pohodlná postel s bílým prostěradlem a židle, čisté záchody i sprchy hned vedle. Za toto pohodlí se 3-4 chody dobrou večeří, včetně vína, snídaní i mezinárodní společností jsem zaplatila v přepočtu 35 dolarů za noc. Druhý den jsem si večeři již nebrala, najedla jsem se ve městě, ochutnala jsem zase něco jiného. Na co jsem si ale nemohla zvyknout, a to už jsem zde byla na delší pobyty podruhé, jsou pozdní večere. Francouzi to mají ve zvyku, takže restaurace jsou od půl třetí do sedmi zavřené a v baru se dostanou jen tekutiny. Občas se stala i výjimka, ale to bylo velice zřídka. Někdy jsem jedla až v osm večer, několik chodů, povídání, konec večere v půl desáté, rovnou do postele, to mi nesešlo, ale jiné řešení nebylo snadné.

Pokračování na str. 8

Obchůdek na Montmartru s atmosférou dávna

Pokračování ze str. 7

Vždycky jsem zajásala, když jsme jedli o sedmé. Snídaně jsou ale důležité, protože není nic horšího než ráno vyjít s prázdným žaludkem. Typická francouzská snídaně jsou samozřejmě čerstvé bagety, loupáčky (někdy), máslo, pomerančový džus, káva, čaj nebo kakao, mléko a velké množství džemů a marmelád, někdy pět až šest druhů a velmi chutných. Na to si Francouzi potrpí, moje oblíbená marmeláda byla fíková. Toto ubytování a s těmito cenami je ale jen pro chodce-poutníky, svoji identitu musíte prokázat poutnickým pasem s razítky z druhých ubytoven. Ceny se ale mění, spala jsem různě, soukromé ubytování je dražší, ty nejlacinější jsou ubytovny ve starých školách nebo ve vesnické tělocvičně, tady sice bez jídla, ale s vybavenou kuchyní, s konzervami ke koupi na policích a vařičem na čaj, ale vždy s čistým prostěradlem, dekou a horkou sprchou. Jak to většinou bývá u těchto zařízení, tak budova je otevřená, zabereme si postel a ráno přijde dobrovolník, který si vybere peníze, uklidí, ale hlavně musíme být všichni úderem osmé z budovy pryč. Cestou

Chateau de Flamarens

jsem se potkávala se skupinou mladých lidí, kteří často ještě stanovali. Museli pak nosit těžké batohy. Poprvé jsem na ně narazila právě v jedné z těchto ubikací, bylo jich sedm a já jedna *dorostenka*, nikdo jiný tu nebyl. Mladí si vařili večeři, já měla jen konzervu, čaj a sušenky, oni si také ale přinesli pár lahví vína, ve Francii si večeři bez vína nelze představit. Jak jsem je pak poznala, byli to moc fajn mladí lidé z několika evropských zemí, povětšinou s ukončeným již vyšším vzděláním, chtěli si ještě trochu užít svobody, než se zapojí do pracovního řádu. Náhodně se setkali, mluvili spolu anglicky a už měli našlapáno hodně kilometrů.

Spřátelila jsem se s nimi a na tento večer asi nikdy nezapomenu. Jak večer postupoval a vína jim ubývalo, jeden z nich, Videňák a právě vystudovaný doktor, začal učit jednu z dívek jak tančit waltz. Dívčině to nějak nešlo, a tak po několika pokusech jsem se pak nabídlá, že jí ukáži, jak se tedy waltz má tančit. Vždyť jsem chodila do tanečních! Mladík mi popadl kolem pasu, z média bylo slyšet Na krásném modrém Dunaji, kamery byly připraveny... Kuchyňská místnost byla dost velká, točili jsme se dokola a dokola, až najednou se mi noha smekla, uviděla jsem hvězdičky a v tu ránu jsem věděla, že je zle... Můj tanečník doktor měl první pohotovost, naštěstí to dopadlo dobře, kotník sice trochu otekl, ale studený obklad, potom obinadlo a druhý den jsem statečně vykročila. Moc ho to, chudáka, mrzelo, já jsem mu to sice rozmluvila, ale když jsme se zase někde potkali, nikdy se nezapomněl zeptat, co dělá můj kotník. Sklidili jsme velký potlesk a od té doby mezinárodní přátelství s nimi započalo. Noha byla za týden v pohodě. Byl to hezký a veselý večer! Jen tak mimochodem, za tříhvězdičkový hotel bez večeře, snídaně i společnosti, se ceny pohybují kolem 120 ti dolarů za noc.

Moissac je nejen aktivní město a velkou ovocnou a vinařskou oblastí, bylo a stále je důležitou poutnickou zastávkou svatojakubské cesty, ale je i velkým vábidlem pro milovníky umění. Je Mekkou románské architektury Francie. Tuto svoji pověst si získalo nádherným opatským kostelem Saint - Pierre i s bývalým benediktinským klášterem, nyní je chráněn jako světová památka. Počátky opatství města Moissac spadají do sedmého století. Klášter byl poprvé postaven v roce 1100, s impresivním podloubím, se 116 mramorovými sloupy s nádhernou kvadraturou a s několika nádvořími, působí okouzlující až fascinující vyrovnaností a klidem. Vhodné místo pro uspořádání si vlastních myšlenek. Byla jsem ráda, že jsem došlapala až sem.

Město je omýváno řekou Tar a jeho středem, na řece Garonne, protéká kanál s 53 zdymadly, budovami a vodním viaduktem z roku 1847. Tento kanál je dlouhý 193 km, jeho stavba trvala 17 let, 1838-1856, navazuje na slavný Canal du Midi postaven v 17. stol. a je jeho posledním řetězovým článkem. Stavba tak umožnila spojení mezi Středozezním mořem a Atlantikem,

takže z města Séte ve Středozezním moři kanál vede přes Toulouse, Agen a vlévá se do Atlantiku v Castets-en Dorthé. V sedmdesátých letech se začalo na něm dařit lodnímu turismu a těší se velké oblíbě. Okolo celé délky 193 km je vytvořena cyklostezka a několik desítek km tudy vede i GR 65, moje červeno-bíle značená pěší cesta, kterou jsem putovala.

Malé náměstí před kostelem s rozsetými stolečky na kamenné dlažbě, je idylickým místem pro zastávku na oběd, odpolední kapučíno anebo si jen tak odpočinout unaveným nohám. Ale pozor, v ceně je započítán i pohled na mistrně zdobenou kostelní vstupní bránu! Po důkladné prohlídce města, ochutnání všelijakých drobných pamlsků jsem se vypravila i já sama do terénu. Mladé Holanďance, se kterou jsem se setkala v klášteře, jsem popřála šťastné dojetí do cíle, jela na kole od domovních dveří až do Santiaga v západní Galicii. Rozloučila jsem se i s dalšími svými spolustolovníky u večeře, s některými jsem se ale průběžně cestou potkávala. První den to byla snadná etapa, jen 21 km kolem kanálu a po rovině, ale posledních pár kilometrů jsem se trochu zapotila, vesnička Auvillar leží vysoko na kopci. Miluji tyto středověké vesnice, na první pohled jsou sice trochu studené, samé cihly, kameny a dlažba z kostek, ale zachovalá architektura dávných časů s dekorativními maličkostmi, kostely, časově sladěné bary, restaurace, malé krámky i květinová výzdoba, na vás dýchnou atmosférou dáвна a už jste *huknuti*. Ráno při odchodu se těšíte na tu další... Tady jsem sice měla spát v určité ubytovně, ale ta byla už zavřená, druhá plná. Probíhala zde zrovna velká výstava s prodejem keramických výrobků, okolo kulatého náměstí několik galerií bylo naplněno působivými obrazy a sochy v nadživotních velikostech roztroušeny po plošině. Díky tomu přibýlo hodně návštěvníků. Postel jsem jen tak tak dostala až v další ubytovně, ale určitě jsem si polepšila. Byl to tříposchoďový bývalý kupecký dům z patnáctého století, sice hodně zrestaurovaný, ale např. schodiště bylo ještě původní ze 16. století. Určitě bylo, protože jsem pokojík měla až skoro pod střechou a tak když jsem šla nahoru a dolů, celý dům věděl, že jdu. Vrzání mi připadalo sice jako když si orchestr ladí nástroje, ale tak nějak k tomu domu to patřilo. Pan a paní domácí byli původem Němci, ale Francii si oblíbili a tak v osmdesátých letech při návštěvě tohoto místa se rozhodli, že zde zůstanou. Přála bych vám vidět vnitřek domu: teplý, vstřícný, vítající, s plápolajícím ohněm v krbu, tentokráte nebylo u snídaně na stole pět marmelád, ale hned osm, chlouba paní domu! Nikomu z nás se ráno ani nechtělo odejít. Už jsem měla zjištěno, že zdejší pekárna otevírá v sedm hodin, takže jsem si na další kilometry koupila půl bagety, sýr a několik mandarinek. To bylo vše, než jsem ráno vyšla, co jsem mívala v baťohu. Nechyběla láhev s vodou. Věděla jsem, kudy půjdu, a jestli cestou je možnost občerstvení, nebo lehkého oběda, ale čím více jsem se blížila k Pyrenejím a procházela mezi farmami a vinicemi, vesničky s občůdky mizely a namísto nich jen statky a zemědělská družstva. Mít sebou zásobu jídla bylo nezbytností. Hlavní sezóna už byla pryč, na

Cestou...

podzim pěších turistů ubývá, i když počasí mi velmi přálo, hodně ubytoven bylo již zavřených a s tím i možnost doplnit potraviny. Musela jsem proto spoléhat jen na zbylé otevřené ubytovny, kde dostanu večeři se snídaní. Takže párkrát se mi i stalo, že jsem např. koupenou bagetu nosila v baťohu i tři dny, jen pro strýčka Příhodu. Ale zaplatť Pánbičku, nikdy jsem o hladu nebyla! I s tou postelí mi to vždy vyšlo, i když někdy bylo nutné si kilometry dobře spočítat, kdy mám zabrzdit anebo kdy naopak pár přidat. Můj denní průměr se pohyboval kolem dvaceti km, na ty *třícítky* jsem si už netroufla, ale proč také? 330 km do Saint Jean Pied de Port v Pyrenejích na hranici se Španělskem, jsem došla za 17 dní.

Byly to opět další nezapomenutelné dny mého života, hluboce vryté do mé paměti i srdce. Cestou jsem se mj. spřátelila i se dvěma Francouzkami, Monique a Francine, jedna rozvázná a dokonale, až do detailů zorganizovaná, druhá *easy going*,

jak se česky říká, padly jsme si do noty, užily jsme si spolu veselých chvil a nikdy jsme se neztratily! Společníkem na cestě mi byl i Němec Wolfgang, kterého jsem obdivovala, taktéž již *dorostenec* po operaci kyčle, který tvrdil: „...magická přitažlivost poutnických cest mě postavila rychle zase na nohy,“ šel 500 km a končil přechodem přes Pyreneje do Roncesvalles ve Španělsku. Velice náročný přechod, vím, o čem mluvím, sama jsem tudy již šla, velmi jsem mu fandila. Potkala jsem ale i opravdické poutníky, jakoby z dřívějších

Na cestě z Montréal-du-Gers do Eauze

časů, kteří moderní sportovní oblečení ignorovali a jen v pantoflích, s dřevěnou holí a lehkým baťohem šlapaly dlouhé kilometry. Jeden z nich, říkala jsem mu „plandák“, měl na sobě totiž velice plandavé kalhoty, si cestou i zpíval. Střetla jsem se s ním ale i v baru, kde i on si vychutnával dobrou kávu, takže na civilizaci ještě totálně nezaněvřel. Pohybovala jsem se stále více dolů na jihozápad Francie ke španělským hranicím. Někdy jsem šla celý den sama, nepotkala jsem živáčka i vesničky byly vylidněné, ale gotické kamenné kostely, někdy jen kaple i zoraná pole svědčily o lidské přítomnosti. Zajímavé město, kde jsem opět v bývalém klášteře spala, je Condom, v gaskoňském regionu. Žije zde 9000 obyvatel a je to místo, kde poutník najde vše potřebné. Sláva! Supermarket, pošta, lékárna, stanice autobusu, výběr ubytování, restaurace i bary. Zajímavostí jsou zde dva hrady s počátky z 13. stol., nádherná katedrála Saint Pierre, několik kostelů i muzeum. Město je známo tradicí šachových mezinárodních soutěží, hudebním festivalem, ale hlavně výrobou Armagnac, nejstarší francouzské jemné brandy. Po Římanech zděděné vinice produkují brandy již od Středního věku, kdy se věřilo v jejich lékařské účinky. Tajemství její výroby se předávalo z generace na generaci. Bílé hrozny, určené pro její výrobu, se sklízí na podzim, následnou fermentací se vytvoří víno, které je destilováno celou zimu. Vzniklá bílá brandy je skladována v dubových sudech v chladných sklepech a její barva i chuť se délkou času mění, až dozraje do té pravé. To trvá i roky. Jak zkušení sklepní mistři říkají: *“Vyrobit dobrou brandy, to chce čas, ten je tou nejdůležitější přísadou.”* Katedrálu jsem si stačila prohlédnout, ale pak jsem se posadila do baru, abych ochutnala i tuto specialitu zdejšího regionu. Moc se v hodnocení destilátů nevyznám, ale zachutnala mi, jemná, i když čtyřiceti procentní a s kapučínem tvořily dobrou dvojici. Cena poloviční jak za kávu. Zmiňuji se stále jen o barech, ty jsou ve Francii velmi populární, pravých cukráren jsem zde moc neviděla a právě bary slouží jednak jako úniková relaxační oáza pro mnohé, je to i kde se lokální scházejí a povídají o všem možném a různé druhy kávy, točené víno i destiláty najdete na dlouhém „jidelníčku“. V poledních hodinách, v některých více navštěvovaných, se dostanou i bagety s chutnou náplní. Ráda jsem si sem na kávu zašla, potom párkrát i na armagnac, pobyla půlhodinku, psala pohledy anebo deník. Vždycky se našel někdo, s kým jsem mohla pár slov prohodit, buďto turisté anebo lokální se rádi dali do řeči, pokud nebyla přílišná jazyková zábrana. Tentokrát jsem si to častěji uvědomovala, že s angličtinou sice vystačím, ale často jsem byla mimo hovor, znát trochu více francouzského šprochu by bylo k mému užitku. Do večeře byla dlouhá doba... Někdy jsem cestou narazila na občůzky, to znamenalo kilometry navíc, a byly špatně značené. Jednou jsem se skoro už ztratila, ale jakoby z hůry mi přišla na pomoc jedna manželská dvojice, která mně z bludiště stromů pomohla ven. Byli to Kanaďané žijící nedaleko od Toronta a nebyli to jediní, které jsem cestou potkala. S dalšími manžely jsem sdílela moc pěkný B&B v městečku Montréal–du-Gers. Jak jsem se pak od nich dozvěděla, tak často jezdí do Niagara on the Lake (kde bydlím) za příbuznými. Jak je ten svět malý... Doufám, že někdy zaklepou u mne na dveře, vřele jsem je pozvala.

Přeji hezký den!

Dokončení příště.

Nad'a Humlová - Říjen 2016

Drsný „western“ po česku

Kdo by ty příběhy neznal? Kdo by někdy neslyšel o případech, kdy zlo maskované za pokrokový velkopodnikatelský záměr zašlápne ty, kteří mu stojí v cestě? Kdy hlavní ničema zatarasí konkurenci přístup k napajedlu, skoupí všechny zásoby, uměle srazí výkupní cenu a najme si drsné hochy, kteří pak těm slušným ztrpčují život s cílem vypudit je ze šťavnaté pastviny, z koridoru budoucí železné dráhy, z ropného či zlatonosného naleziště? Ano, správně tušíte, jsme u westernů. A pro toho, kdo tyhle filmy sleduje, jsou všechny tyto špinavé triky a podvodné metody jak se mazaně zmocnit přírodního bohatství jen stále opakovaným evergreenem. S takřka stoprocentní neomylností označí předem největšího gangstera, a pak již jen celý film zvědavě čeká, nakolik originální konec mu scenárista a režisér připravil. Proto také máme tento žánr v takové oblibě. Je to jako v pohádce, neboť víme, že zlo, zpočátku skryté, bude stejně odhaleno a po zásluze potrestáno. Zkrátka, ten povznášející idealismus, že pravda zvítězí, nosíme stále v sobě, byť k tomu často realisticky dodáváme, že to dá fušku. Chamtivost, podrazy a podvody v honbě za poklady země však nejsou výhradní doménou westernů. Vyprávět o tom mohou, aniž by viděli jedinou kovbojku a přečetli jedinou mayovku, obyvatelé vybraných krušnohorských obcí v oblasti takzvané severočeské hnědouhelné pánve. Sidel, která se díky své poloze nad uhelnými slojemi octla v likvidačním hledáčku nenasytých uhelných společností. Nejsou to tedy v tomto případě zlaté nuggety, ale černé zlato, na něž si dělají laskominy. Nejsou to ani indiáni, ani právě dorazivší spořádaní kolonisté, kdo jim kříží plány. Přesto je scénář dramatu od těch westernových k nerozeznání. Svě o tom ví například „šerif“ z Horního Jiřetína, Ing. Vladimír Buřt nebo bývalý zástupce „šerifa“ z Hory Svaté

Kateřiny Petr Pakosta. Lidská vynalézavost poháněná ďábelskou ziskuchtivostí holt nezná mezí. Taktika těžařských hamounů je důmyslná a jistě i finančně velkoryse dotovaná. Kalkuluje s lidskou psychikou, emocemi, vychází z toho, že dlouhodobý tlak přináší výsledky a peníze dokáží divy. Jedním z prvních kroků je skoupit místní sdělovací prostředky a hlavním cílem pak rozdělit zdejší komunitu a ovládnout samosprávu. A tady se přímo nabízí zformování jakési páté kolony z těch, které důlní společnost zaměstnává. Dalším krokem je tyto vlastní lidi prosadit na kandidátky do komunálních voleb, a získat tak co nejvíce hlasů v obecním zastupitelstvu. Do rozehrané hry posléze vstupují agenti Mostecké uhelné. Jako podomní prodejci obcházejí majitele nemovitostí s lákavými nabídkami na odkup domů a slibují zajištění nového útulného bydleníčka v jiné, perspektivní lokalitě. V následné vlně, kde

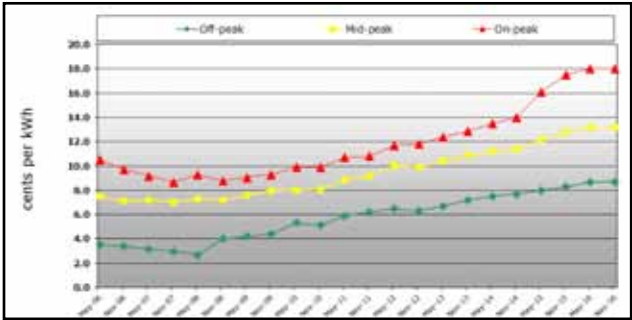
se vzali tu se vzali, objevují se realitní spekulanti, kteří mají již předem vyhlédnuté oběti - zadlužené jedince. Právě ti se stávají snadnou kořistí. Vykoupené domy a byty chytře poslouží k nastěhování takzvaného problémového obyvatelstva. To, jakmile získá štempl trvalého pobytu, může do místních záležitostí nejen mluvit, ale o nich i hlasovat, a stává se posilou oné již zmíněné páté kolony. Každé komunální volby tu tak představují drama, ve kterém se nerozhoduje jen o tom, kolik se dá na novou kanalizaci, kolik dostanou fotbalisti a kde bude stát autobusová zastávka. Kdepak, tady jde rovnou o bytí či nebytí obce. Jak vidno, máme tu čest seznámit se s velmi propracovaným scénářem. Však také má ve zdejším kraji na kontě nejen jeden skalp. I ten nejdokonalejší zločinný scénář ale ještě nemusí znamenat úspěch. Současné zmrtvýchvstání Horního Jiřetína je toho dokladem. Přes všechny ty fauly, úskoky a falše, atmosféra marnosti a zmaru tu již patří minulosti. Od roku 1995 dochází k obnovování domů a infrastruktury. Týká se to školy, památek i kostela. Z počtu více než dva tisíce dvě stě obyvatel se jich na sedm set zapojilo do spolkového života. A to něco znamená. U skutečných dramat, na rozdíl od westernů, člověk nikdy neví, jak dopadnou. O to více musí ocenit sílu osobností, které se postavily mocným a úskočným darebákům zaštiťujícími se krátkodobou ekonomickou prosperitou, ovšem za cenu zničení přírody, krajiny a normálního života lidí s jejich kulturou a vazbou na svoji obec a lokalitu. Je to silný zážitek slyšet jejich svědectví. Je přirozené projevit jim sympatie. Je mravně zavazující podpořit jejich stále nekončící boj. Boj našich, středoevropských, chcete-li westernových, hrdinů.

Miroslav Petr – Hradec Králové

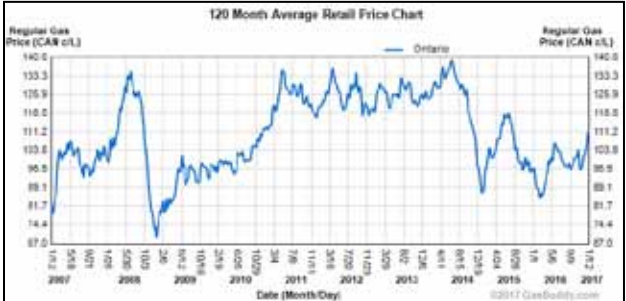
Za mrazu a vichřice, ustrašenci krčí se

Před časem jsme udělali s Rost'ou Firlou dohodu, že jeho články budu komentovat. Jednalo se o jakýsi dialog a v době, kdy se dere k moci Donald Trump, nevím, jestli toto počínání není pověstným házením hrachu na stěnu. Jako vydavatel *Satellitu*, jsem rád, že jsem se této kulturní katastrofy nezúčastnil, ale nevím, jestli další pokračování v této činnosti je smysluplné. Dnes tedy zkouším komentovat jedenotlivé odstavce ve Firlově článku. Moje komentáře budou uvedeny kurzivou.

Sotva kleslo tradiční jablko, což sledoval miliónový dav na newyorském Time Square a jedna nebo dvě miliardy diváků na obrazovkách, obrátil se vítr a přinesl sníh a mráz na severní polokouli, jakoby nám příroda připomínala, že jásání neposouvá dějiny ani blahobyt lidstva. Občané Ontaria na nový rok dostali nový daňový trest a budou platit o 5% více za energii a tím ukážou celému světu, jak se dá spáchat zelená budoucnost planety za peníze pracujících a daňových poplatníků. Slyším volat ekology: „Všimni si nás, světe, jak se dělá budoucnost!“ Dle očekávání proběhlo to ekologické okrádání Ontariánů prakticky nepovšimnuto v médiích. První, co mne zmátlo, že jsem si ani já nevšiml, že by byla uvalena daň na energii. Podíval jsem se tedy na cenu elektřiny a zjistil jsem, že cena elektřiny skutečně rostla, ale hlavně v letech 2014 a 2015. V roce 2016 zůstala konstantní. Viz přiložený graf:

Pátral jsem tedy dále, co má Rost'a na mysli a zjistil jsem, že to je daň na pohonné hmoty: benzín a naftu. Opět jsem se podíval na graf a skutečně si je, že cena normálního benzínu v Ontariu od roku 2014 značně poklesla. Souvisí to s celosvětovým poklesem ceny nafty.

Jen se divím, že k tomuto zdanění dochází až nyní a že k němu nedošlo již v roce 2014. A také jsem rád, že nemáme stejnou ekologickou situaci v Torontu jako v Pekingu, v Mexiko City nebo v Moskvě. Pozornost médií je teď upřena na zvoleného presidenta Trumpa jak sestavuje vládu a co zvládne za 100 dní, ačkoliv Trumpova vláda má před sebou 1461 dnů ve Washingtonu (a potom se uvidí, jestli dostane další čtyři roky vládnutí). Zatím je pozornost médií skutečně soustředěna na Donalda Trumpa. Nám, kteří jsme prožili rok 1969, to připomíná nástup totality a

ta neodchází demokratickou cestou. Po Bílé hoře to trvalo 298 let. Po roce 1917 v Rusku přes 70 let a dodnes se s tím Rusko nevypořádalo. Po roce 1948 dvacet let až do roku 1968, pak krátký záblesk svobody a opět totalita až do roku 1989. Odstrašujícím příkladem je Německo v roce 1933, kde se Hitler dostal k moci také demokratickou cestou. Tomáš Halík a nevím, jestli to byl jeho originální výrok, jednou řekl: „Ptejte se mi na cokoli, a já vám na co budu chtít, odpovím.“ Donald Trump téměř nikdy na žádnou otázku neodpověděl, ale dokonce ani nedovolil při své první tiskové konferenci novináři ze CNN položit otázku. Totalita tedy začala již před tím, než se dostal k moci a složil prezidentskou přísahu. Jak dlouho bude trvat je otázkou, ale obávám se, že podstatně dle. Názory jsou rozmanité, ale kdo udělá inventuru problémů, co má Trump&Spol. na talíři. V klubu Cicero jsme to zkoušeli sepsovat několik hodin a bylo slyšet, že každý chce něco, až nakonec paní Eva Firlová shrnula, co chceme všichni - CHCEME MÍR, protože bez míru není blahobyt. To jsem zapsal velkými písmeny do zápisu, ale Fred, ta potvora účetnická, se optal: „Co stojí mír?“ a dodal k otázce, kterou jsem slyšel poprvé v životě: „...ani mír není zadarmo“ a Eva přidala „Si vis pacem, para bellum.“ Čemuž nikdo nerozuměl a přeložila: „Když chceš mír - připravuj se na válku.“ Opět mi to připomíná dobu studené války, kdy se konaly prvomájové demonstrace pod heslem „My chceme mír!“ „Sovětský svaz mírová hráz!“ a následovaly vojenské přehlídky s tanky a raketami. Dnes i Putin chce mír. Fred má pravdu, tehdy to stálo hodně peněz.

Nabíledni se ozval hlas zpravidla mírného Jima Geese: „Kdo chce válku?“ a odpovědi se jen sypaly: Severní Korea zkouší rakety dlouhého doletu; Čína se rozpíná na moři směrem k Taiwanu; Írán slibuje, že ne a v podzemí staví bombu; Rusko anektovalo kus Gruzie, Krym, chce Ukrajinu a ohrožuje pobaltské republiky; Palestinci chtějí Jeruzalém, který jim nepatří a muslimové chtějí celou Evropu islamizovat. Přestal jsem psát, protože inventář Trumpových úkolů se přelil na třetí stránku mého zápisníku. Mervyn, který sledoval vzrůstající hluk v sálu, řekl zvýšeným hlasem, co už řekl Fred, že mír stojí a bude stát spoustu peněz a Trump převezme po předchozí vládě vymetenou pokladnu a 15 bilionů státní dluh. Americký dluh je ještě vyšší k 30. září 2016 dosahoval 19,5 bilionu. Podívejme se však, jak k němu došlo. Státní dluh USA narůstá zejména od počátku 80. let, kdy byl americkým prezidentem zvolen Ronald Reagan. Narůst se podařilo zastavit v 90. letech Billu Clintonovi. Od počátku 21. století, kdy se dostal k moci George W. Bush, však státní dluh opět strmě narůstá (wiki). Čili dluh není jen díky Obamovi, ale také díky předchozím republikánským vládám. A proto musí spojenci přispět na obranu míru, řekl Fred, který oponuje infekci zadluženosti. „Všimli jste si,“ řekla Eva, „že v Japonsku právě debatují o obnovení armády, kterou vlastně nemají podle ústavy už 70 let?“ A Mervyn se přidal k Evě, že Německo plánuje miliardy eur do posílení Bundeswehru, aby upevnilo svou pozici vůči islámské invazi. Tohle jsem zapsal jako důležité, že poválečné uspořádání po druhé světové válce se rozpadá, tedy chtěl jsem napsat, ale změnil slovo na upevňuje.

Zdeněk se ke mně naklonil a zašeptal, jestli jsme už viděli druhý díl norského seriálu *Okupace*, který právě teď vysílá česká televize. „Ano,“ řekla Eva, které ani šepot neunikne, a Mervyn se zamračil jako vždycky, když mluvíme česky v houfu Kanaďanů a Eva hned objasnila všem: „Norové natočili televizní seriál popisující okupaci Norska ruskou armádou; příčinou okupace je rozhodnutí norské zelené vlády, že ukončí těžbu nafty a plynů a zachrání planetu před exhalacemi, ale tím omezí dodávky energie do státu Evropské unie; německá kancléřka reaguje tak, že požádá Kreml o zabezpečení dodávek plynu z bláznivého Norska a Kreml vyšle vojenské komando k okupaci naftových a plynových těžních věží. Zde to připomíná okupaci Československa v roce 1968.“ Dodala jako na omluvu, viděli jsme jen dva díly z dvanácti. Jak to, že ten seriál není v angličtině, zeptal se Jim. Protože máme liberální vládu, která má plnou hubu zelené energie, a Jim vypustil z úst slovo o naší ekologické vládě, které nelze zapsat bez ruměnce. Musím dát Rost'ovi za pravdu, válečná hysterie je nebezpečná a skutečně si myslím, že jediná možnost je ji dále nešířit. S tím ale nemá liberální vláda nic společného, ale televizní společnosti. Navíc tento druh zábavy odvádí pozornost od skutečných problémů. Jen za prvních 12 dnů roku 2017 bylo v USA: 1744 incidentů se střelnou zbraní, 449 mrtvých, 877 zraněných, 10 hromadných střelení. Veškeré snahy prezidenta Obamy o omezení prodeje zbraní byly marné, zatímco za Donaldem Trumpem stojí právě zbrojařský průmysl, který má nyní zelenou. Místo do zdravotní péče a do vzdělání se nyní posypou peníze do zbrojařského průmyslu. Realita je zcela jiná než v norském seriálu *Okupace*. Tento týden proběhlo slyšení kandidáta na místo amerického ministra zahraničních věcí (*United States Secretary of States*). Uchazečem je Rex Tillerson. V minulosti vyjednával energetické partnerství s Ruskem a v roce 2013 mu bylo uděleno vysoké ruské vyznamenání Řád přátelství. Putin nás dostane beze zbraně a my se budeme chlubit, jakou máme armádu. Odložil jsem propisku a vyhlédl z okna. Venku svištěl sníh hnaný severákem, na teploměru bylo -22°C a zalomcoval mnou hněv na šílené ekology, i když jsem si dal novoroční předsevzetí, že se v 71. roce svého zajímavého života nedám draždit ani zlobit. Útěchou mi je, že v ontarijských provinčních volbách v příštím roce zelená vláda poletí jako to špinavé prádlo a zvítězí konzervativci. Sevřel jsem pěst na stole, aby bylo vidět, jak držím konzervativcům všech zemí palce.

Eva mi podala kabát a Jim Gees se optal, jestli nás může svézt domu? „Kdepak,“ řekla Eva, „my chodíme všude, kam můžeme pěšky, a vyšli jsme do vánice.“ Ekologové nemůžou za to, že v Sudbury bylo -22°C a vás chválím, že chodíte všude pěšky. Kdybyste byli v Pekingu, kde budou zimní olympijské hry a kde nejsou prokletí ekology, protože ekology nemá totalita ráda, tak byste si k tomu museli vzít masky na nos.

Rost'a Firla - Sudbury,
kurzivou doplnil Aleš Březina – Toronto

Anticharta se podepisovala denně, říká režisér Jiří Menzel

Před 40 lety vyšel v stranickém listu tehdejší vládnoucí komunistické strany Rudé právo článek Ztroskotanci a samozvanci, který účtoval s Chartou 77 a jejími signatáři. Totalitní režim zahájil tažení proti snaze připomenout jeho představitelům, že se v roce 1976 přihlásili k dodržování lidských práv a svobod, a že tento svůj slib nikdy nepřestali porušovat.

Nenávistná kampaň proti chartistům vygradovala 28. ledna 1977, kdy se v Národním divadle sešli známí umělci, aby tu za dohledu televizních kamer podepsali takzvanou Antichartu.

„Mě honili, já se schovával,“ vzpomněl v pořadu Pro a proti režisér Jiří Menzel. „Pozvali mě na ředitelství a řekli: tady něco podepiš, a budeš mít pokoj.“

Umělec od roku 1968 měl zákaz tvůrčí činnosti. „Když přišli Rusové, tak jsem nesměl dělat, nějakou dobu to trvalo, ale pak jsem se postupně dostal k práci. A najednou to vypadalo, že zase o ní přijdu.“

„Vždyť to jsme zažili v roce 1968, jak přišli Rusové, tolik lidí zahájilo svojí kariéru tím, že okamžitě přispěchali, aby nahradili ty, kteří se zprofonovali tím, že si mysleli, že už nebudou potřebovat Rusáky.“

Menzel také upozornil, že během komunismu lidé museli občas nějaké to prohlášení podepsat „a držet hubu před jakoukoli sprostěárnou... Lidé už od roku 1948 byli zvyklí držet hubu a krok, podepisovat co je třeba.“

Podle režiséra bylo akcí jako Anticharta v menším měřítku po celou dobu mnoho. „Pořád se lidé museli nějakým způsobem pokořovat, ponížovat. Takže ti, kteří Antichartu podepsali, učinili tak často s lehkým srdcem, protože si řekli: ať neotravujou, ať mám pokoj, a ani moc jim to nevadilo.“

„Anticharta se podepisuje denně. Ne zrovna proti komunistům, ale třeba v podniku, kde jsou věci v nepořádku, ale bojíte se to říct,“ konstatoval Jiří Menzel.

Herečka a politička Táňa Fišerová, která petici nepodepsala, upozornila, že Anticharta postavila všechny před problém, co bude vůbec dál. „Nešlo už o život fyzický, ale o život profesní.“

„Když se podíváte na tváře v Národním divadle, tak vidíte jediné: ponižení a hanbu všech, které donutili, aby tam šli,“ připomněla nuceně setkání signatářů herečka.

Ta podle vlastních slov měla okolnosti podpisu příznivější. „Já to měla jednodušší než Jirka, mě nikdo nehonil. V Divadle Jiřího Wolкера prostě dali listinu do vrátnice a oznámili, že se tenhle papír podepisuje.“

Jaké mohly být následky odmítnutí podpisu petice? „Nikdo nevěděl, co se stane. Komunisté byli nevypočitatelní. Nikdy jste nevěděli, jestli zrovna vás exemplárně nevytáhnou, nebo se vůbec nic nestane. Ale museli jste vždy počítat s tím, že se něco stane.“

Odmítnutí připojit svůj podpis pod Antichartu ale důsledky pro kariéru herečky mělo. „Asi čtyři roky poté jsem opravdu nemohla dělat nic. Ale pak to pomalu povolovalo, a začala jsem se zase vracet. Nikdy jsem pak nepracovala moc, ale dostala jsem slušné příležitosti.“

rozhlas.cz

Zahraniční Čech roku 2016

Vítězem ankety se na základě hlasování posluchačů Českého rozhlasu stal významný český lékař v USA prof. Karel Pacák Na 2. místě skončil Leopold Pospíšil, 3. místo obsadil Josef Čermák. Vítězi i finalistům blahopřejeme!

Anketu *Zahraniční Čech* roku 2016 vyhlásily stanice Vltava a Radio Praha (zahraniční vysílání) u příležitosti 80. výročí vzniku Radia Praha. Cílem ankety je připomenout fenomén Čechů v zahraničí v české veřejnosti. Partnery ankety jsou Týdeník Rozhlas a společnost Lasvit.

Profesor Mudr. Karel Pacák, DrSc., se narodil v Českých Budějovicích v roce 1958. Lékařství se chtěl věnovat už od klukovských let a Fakultu všeobecného lékařství Univerzity Karlovy v Praze vystudoval s vyznamenáním. První praktické zkušenosti získával na III. interní klinice 1.LF UK, kde se začal věnovat vnitřnímu lékařství.

Profesor Pacák se specializuje především na biochemickou diagnostiku, zobrazování, genetiku a léčbu neuroendokrinních nádorů, především feochromocytomů. Ve spolupráci s dalšími odborníky uvedl do praxe nové biochemické a zobrazovací metody feochromocytomu, model metastatického feochromocytomu u zvířat a úlohu některých genů v patogenezi metastatického feochromocytomu. Stal se světově uznávaným odborníkem na toto onemocnění jak u dětí, tak dospělých.

Rozhlas.cz

Zimní alergie

Pod pojmem alergie si člověk představí sennou rýmu - kýchání, svědění očí a nosu, kašel, většinou na vrcholu pylové sezóny (duben, červen nebo srpen). Ovšem ani v zimě nejsou lidé imunní k alergickým reakcím.

Pokud je to svědění očí, nosu, kýchání - tyhle příznaky se nacházejí u alergického zánětu spojivek a nosní sliznice když člověk vyvine alergii na prach (nebo roztoče), peří, psa, kočku atd., tedy zvířátka, která si vodíme do bytu, abychom z nich měli radost.

Léčba je stejná jako u letních alergií, to znamená antihistaminika, nosní spreje a při výraznějších potížích jako je průdušková záducha, alergické injekce (desenzibilizace), což je trvalá léčba. V případě domácích zvířátek je nejjednodušší se jich zbavit. Další alergie v zimě mohou být kožní ekzémy a kopřivky. Ty jsou způsobeny suchou kůží a nebo potravinovou alergií (což se pochopitelně může ukázat

i v létě). Zjistit příčinu kopřivky je velmi obtížné a jedinou léčbou je dieta. Lidé alergičtí na burské oříšky mohou mít problémy až do konce života. Některé potravinové alergie mohou způsobit anafylaxi - což je životně nebezpečná reakce, která se léčí adrenalinem. Pacienti s tímto druhem alergie musí nosit přenosnou injekci adrenalinu s sebou v každou roční dobu. Ta jim může zachránit život.

Čtenáři ptejte se - otázky můžete zasílat do redakce Satelitu 416.

Dr. Miloš Krajný, M.D. , FRCP(C)
vedoucí alergolog Ontarijské alergologické společnosti

Vyjasnění

V minulém čísle 12/2016 jsem napsal v článku o Leonardu Cohenovi: *Teprve počátkem normalizace v roce 1970, kdy Karel Kryl emigroval a folková hudba byla vytlačena do studentských klubů a trubadúři byli na pokraji legality, upozornil na Leonarda Cohena Vladimír Merta. Rok 1970 se vztahuje k uvedení Cohenovy písně Partyzán Vladimírem Mertou, nikoliv k odchodu Karla Kryla z Československa. Ten odešel již v roce 1969. V roce 1970 již byly zavřené hranice. Článek byl o Leonardu Cohenovi a ne o Karlu Krylovi.*

Aleš Březina

Zomrel Joe Dobrovolný z Winnipegu

Priatel'ia, krajan'ia, členovia a podporovatelia CCBA a CSAC,

toto je snáď najťažší email aký som kedy písala. Ako čítate a počujete, musíme Vám potvrdiť neuveriteľne smutnú správu. Naš prezident a náš priateľ Joe Dobrovolný nás navždy opustil. Pre všetkých ktorí ho poznali, pracovali a stretli sa s ním v živote je to správa šokujúca, smutná, neuveriteľná, napriek tomu však pravdivá! Jedna pravda je, že život je nevyspytateľný.

Joe bol v styku s celou našou komunitou. Jeho slová, skutky, úsmev, pieseň, pohostinnosť, oddanosť, odhodlanosť, pomoc s počítačmi ako i v rozmanitých situáciách bola odovzdaná zo srdca.

Nespočetné hodiny strávené s „vlastenčením“ či už pri organizácii posedení v klube, prácou okolo *Folklorámy* alebo pikniku na jeho farme, ako funkcionár s riešením problémov či už CCBA Klubu, Českého a slovenského združenia sa nedajú spočítať!

Joe opustil si nás z jednej minúty na druhú a ja si opakujem na uspokojenie jednu vetu: Určite ťa Pán Boh potreboval niekde inde riešiť iné problémy!

Budeš nám veľmi chýbať!

V mene výboru CCBA a výboru CSAC prajeme celej rodine úprimnú sústrasť,

Gizka Majersky

Chtěli byste sledovat a ovládat televizní vysílání z pohodlí vaší pohovky?

The future of IPTV

Za jednu cenu \$28.99 na měsíc máte dvě služby – Kablovka.com i OnlineTV1.com

Česká a Slovenská televize ... jednoduše a bez počítače! ☎ 1-970-300-2044

Joe Jánka zůstane-
le smrti nezna.

S bolestí v srdci oznamujeme všem přátelům a známým,
že nás navždy opustil náš drahý manžel, tatínek a dědeček,
pan

Ing. Mirko Janeček

Jeho srdce dotouklo dne 9. ledna 2017 ve věku nedožitých 90 let.

Poslední rozloučení s naším drahým zesnulým se koná
v pondělí 16. ledna 2017 v 11.00 hodin
ve Sboru Církve československé husitské v Roztokách, ul. Jeronýmova 515.

252 63 Roztoky, Máchova 672

Jinákem veškerého přispívání:

Jana Janečková Bayerová
manželka

Monica s rodinou
dcera

Renáta a Pavel s rodinami

Za projevenou soustrasť Vám předem děkujeme.

Seznam dárců na tiskový fond v roce 2016

Abrahamová Manga 10.00	Ichniovský E. & M. 7.00	Příbář Martin 17.00
Alář Jano 20.00	Jelinowicz Martin 15.00	Racine - Uhliar Eleanora 50.00
Bia Otto 10.00	Joyce Hana Alma 20.00	Sapak Michael 10.00
Botek J. 17.00	Kašparová Drahoslava 7.00	Schonberg Michal 25.00
Czechoslovak Association - Montreal 7.00	Kazíková Margita 10.00	Smithinová Hana 10.00
Dvorský Jaro 20.00	Krondlová Magdalena 17.00	Táborský Vaclav 40.00
Fogl Alois 15.00	Kuhnová Eva 40.00	Talská Jarmila 10.00
Fotr Jiří 7.00	Lev Milan 44.00	Tichý Victor 40.00
Freund John 17.00	Mikulash Karol 2.00	Tochor Eva 5.00
Frýbort Milan 2.00	Mrázová Hana 5.00	Trobl Zdeněk 17.00
Fuchsová Marie 7.00	Newman Dan 23.01	Tziougras G. 5.00
Gabánek John 22.00	Nor Jiří & Jana 10.00	Ulmann Stan 20.00
Hejná Emilie 33.00	Novotná Eva 2.00	Záčalová Jarmila 67.00
Hilbertová Sláva 17.00	Novotný Lubomir 7.00	Zavoralová V. 7.00
Hladík Jena 12.00	Pokorná Jaroslava 3.00	Žila V1. 40.00
	Polášek G 10.00	

863 Bloor St. W.
Toronto, Ont.
(416) 533-0080

Bloor St. W
Danforth Ave.

Ossington Ave.
Broadview Ave.

281 Danforth Ave.
Toronto, Ont
(416) 466-0330

EXPERIENCE EDENVALE AERODROME

A beautiful place to fly and dine

➤Bistro 26 Restaurant

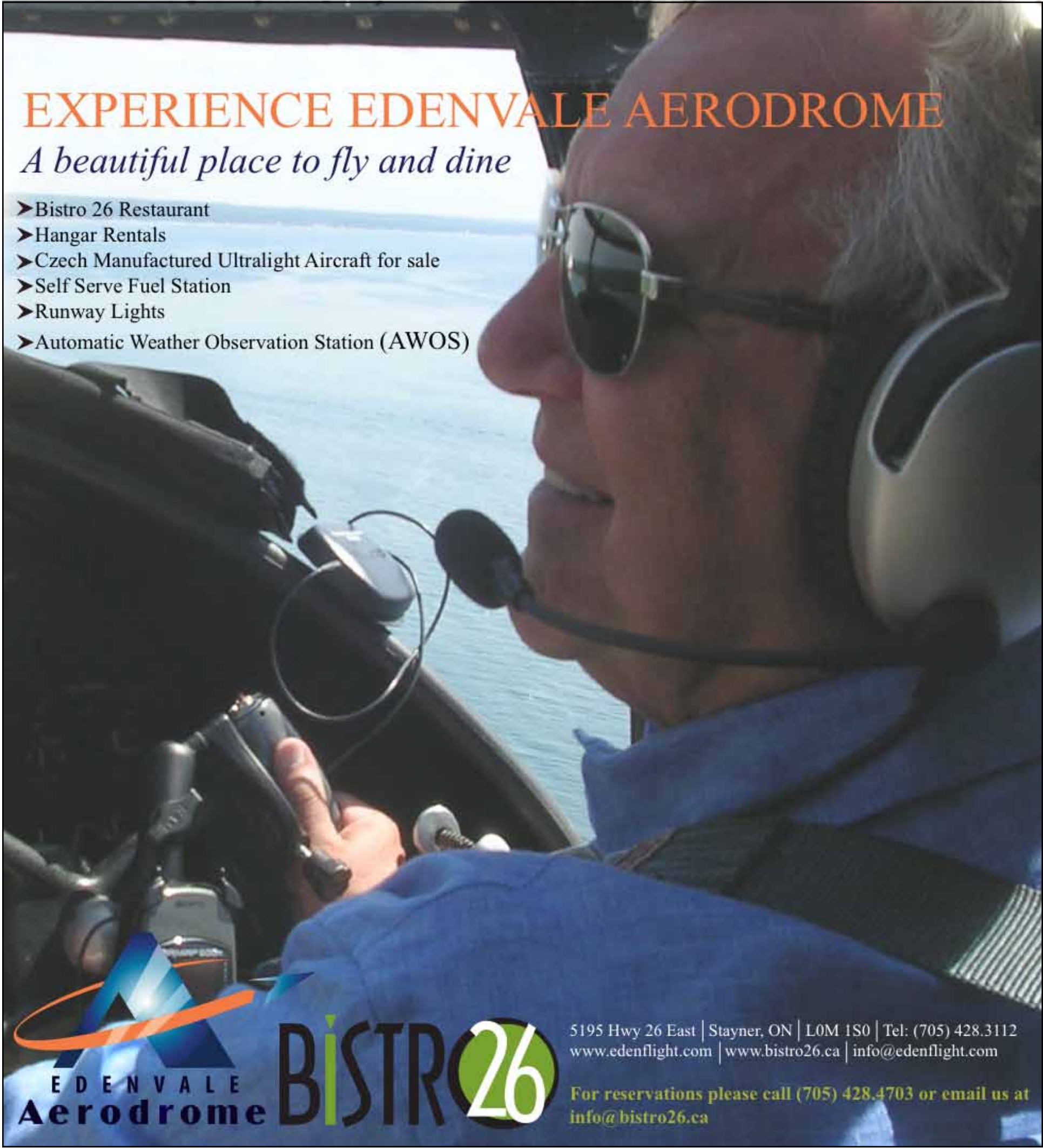
➤Hangar Rentals

➤Czech Manufactured Ultralight Aircraft for sale

➤Self Serve Fuel Station

➤Runway Lights

➤Automatic Weather Observation Station (AWOS)

BISTRO26

5195 Hwy 26 East | Stayner, ON | L0M 1S0 | Tel: (705) 428.3112

www.edenflight.com | www.bistro26.ca | info@edenflight.com

For reservations please call (705) 428.4703 or email us at info@bistro26.ca

Tomáš Tatár opět pod širým nebem bodoval, ale radovalo se Toronto

Přes čtyřicet tisíc diváků sledovalo na BMO Field v Torontu letošní oslavu stoletého trvání NHL. V Torontu bylo okolo třetí hodiny odpoledne kolem nuly, ale na led svítilo sluníčko a tak se pořadatelé rozhodli zápas o hodinu odložit. Diváci v hledišti se nenudili a ani početný dav novinářů, kteří byli v teple neměl problém s tím, jak vyplnit čas. Mužstva se zatím rozsvičovala na ledě a diváci mohli vidět nejvýznamnější legendy z minulosti. Pro ocenění přicházeli děti, vnuci i pravnuci slavných postav z minulosti. Téměř s hodinovým zpožděním nastoupili hokejisté na led a slavný Wayne Gretzky vhodil puk mezi kapitány obou mužstev. Pokud ještě bylo denní světlo během první třetiny, diváci mnoho zábavy neměli. Ta se skončila 0:0. Jakmile se se setmělo a hrací plochu

ozařovaly reflektory jako kdyby do diváků a do hráčů vstoupila nová energie. V 26. minutě Anthony Mantha po akci Zetteberga a Tomáše Tatára dostal Red Wings do vedení. Vrcholem však byla třetí třetina. Hned v úvodu Leo Komarov vyrovnal na 1:1. Zdálo se, že pohroma pro Rudá Křídla přišla mezi 49. a 53. minutou, protože Maple Leafs připojili další tři góly Marnerem, Brownem a Matthewsem a vypadalo to, že o utkání je rozhodnuto i přesto, že Jonathan Ericsson o minutu později snížil na 2:4. Hosté se však nevzdali, odvolali brankáře Jareda Coreaua a dokázali nejprve snížit Larkinem a 1,1 vteřiny před koncem Manthou vyrovnat na 4:4. Z vítězství se nakonec radovali torontští Auston Matthews osmdesát vteřin před koncem prodloužení zavěsil puk po nahrávce Gardinera do Coreauovy branky.

Pro Detroit Red Wings to bylo již třetí venkovní utkání během tří let. Ve všech zápasech účinkoval Tomáš Tatár. Proto jsme se ho nejprve zeptali na tento zápas.

ABE: Asistoval jste při důležité třetí brance, vypadalo to jako, že jste skóroval vy...

TT: Branku jsem nedal já, ale Larkin, já jsem pouze asistoval. Negativní na tomto zápase bylo, že jsme inkasovali tři branky během několika minut. Na štěstí se nám podařilo získat alespoň bod. Byl to skutečně vydržený bod. Prodloužení je vždy ruletou.

ABE: Zaznamenal jste ještě jednu asistenci při první brance...

TT: Byl jsem za brankou a nahrával jsem Henriku Zettebergovi, přesně nevím, jak se to stalo. Víím, že Mantha vystřelil příklepem.

ABE: Jak se vám hraje na téměř přírodním ledu?

TT: Každé utkání je velkým zážitkem.

ABE: Mohl byste srovnat loňské utkání v Coloradu a letošní?

TT: Zápasy s Torontem jsou vypjaté. Atmosféra je lepší. Loni bylo celkem teplo, okolo dvanácti až čtrnácti stupňů. Kdežto letos to mělo kouzlo zimy.

ABE: Utkání bylo o hodinu odloženo, jak to působí na hráče?

Ondřej Kaše si vychutnává Kalifornii

V posledním utkání roku 2016 v Torontu prohráli domácí Maple Leafs s Anaheimem 2:3. Při druhé brance si připsal pátou asistenci v této sezóně nadějný Ondřej Kaše. Sám k tomu říká:

OK: V úvodu třetí třetiny se mi podařilo dostat do samostatného nájezdu, ale torontský brankář Andersen mne vychytil. Dostal jsem se s pukem za branku, uviděl jsem najíždějícího Nicka Ritchieho a ten to propálil.

ABE: Jak se Vám líbí v Anaheimu?

OK: Je to skvělé. Zkrátka Kalifornie. To není jako být v této kanadské zimě. Teď jsme tu již dva týdny a bohatě mi to stačí. Na hokej v Anaheimu také chodí dost lidí, jsem tam spokojený.

ABE: Jaká byla vaše cesta do NHL?

OK: Začínal jsem v Kadani, odtamtud není daleko do Chomutova, kde jsem pokračoval. Následoval draft Anaheimem. Ještě jsem zůstal jednu sezónu v Čechách. Po příchodu do Ameriky, nastala smolná sezóna, protože jsem měl čtyři měsíce otřes mozku. Říkal jsem si, že letos musím začít lépe, což se mi podařilo. Díky produktivitě na farmě jsem se dostal do prvního mužstva a zatím jsem tady.

ABE: Jak se Vám líbilo dnes v Air Canada Centre?

OK: Super. Již jsme zde hráli během MS juniorů. Fanoušci jsou skvělí. Plná hala. Je vidět, že to zde hokejem žije.

ABE: Na vás je zase vidět, že si užíváte hry...

OK: Určitě, každou minutu, kterou jsem na ledě prožívám naplno. Snažím se udržet v mužstvu.

ABE: Co bylo zatím největším zážitkem?

OK: Asi první zápas proti Pittsburghu. Hrát proti takovým hráčům jako je Crosby, Malkin, Kessel, to byl skutečně zážitek. Bylo neuvěřitelné, co předváděli.

TT: Očekávali jsme, že se to může stát, když svítí slunce. Přípravovali jsme se v šatně.

ABE: Jaký byl led?

TT: Výborný, myslím si, že jeden z nejlepších ze všech utkání, kdy jsem hrál venku. Led byl velmi kvalitní a když začalo mrznout, tak to tomu také pomohlo.

ABE: Utkání se hrálo ze začátku za denního světla, pak za umělého osvětlení. Jaký byl přechod z jednoho do druhého?

TT: Ani jsme to moc nevnímali. Když svítilo sluníčko, tak odraz světla nás trochu oslňoval.

ABE: Byly další nevýhody toho, že se hrálo venku?

TT: Trochu vítr, trochu zábl obličej. Jinak jsme si to ale užívali.

ABE: Měli jste speciální tréninky venku?

TT: Ano a rovněž jsme si to užívali.

ABE: A jaká byla oslava Silvestra?

TT: Skoro žádná. Měli jsme nějaký přípitek a to bylo vše.

ABE: Přejí tedy hodně úspěchů v tomto roce.

Aleš Březina – Toronto

Signature Realty
INC. OWNED & OPERATED BROKERAGE

Rosti Brankovsky Broker Jedinečné služby

Jak prodat dům nebo kondo?

Rosti Brankovský, který má hodně zkušeností s prodejem, to může udělat za vás.

Jak koupit dům nebo kondo?

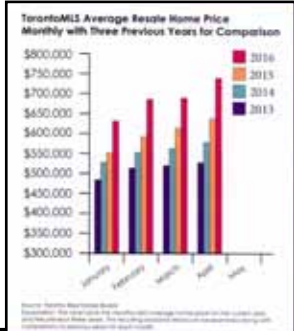
Když vidíte inzerát nebo nápis *Dům na prodej*, Rosti Brankovský vám ho může ukázat.

Jsem tu pro vás!

Royal Le Page, Signature Realty
Independently owned and operated brokerage

416/443-0300 - direct 416/443-9575

www.brankovsky.com * e-mail: rostib@rogers.com

Fiddler's Dell Bar & Grill Fully Licensed

Family owned & operated since 1954

European & Canadian Cuisine

Slovak and Szegedin Goulash with Dumplings,
Fried Cheese, Schnitzel, Jaeger Schnitzel,
Chicken Paprikash, Perogies.
and many more items on the menu.

Sun. Mon. Wed. Wings Night & Daily Specials

20 Domestic & Imported Beers on Tap.
Pilsner Urquell, Czechvar.

Watch all Sporting Events on 6 TVs.
Heated Patio with TV.

781 Annette Street @ Jane Street
Toronto ON M6S 2E4
Jozef Karol Tel. 416 767 8882